

Yıl:10 Temmuz - Ağustos - Eylül 2007

Çetmi

41. SAYI

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Vakfımıza emeği geçenler

Yaratanın rızası mı yaratılanın rızası mı?

Güneydogu gezisi Hz. İbrahim

Belediye Başkanı ile Belediyemizi konuştuk

Haydi sizi geçmişimize gotüreyim

Hâdimi hazretleri

Yarına erteleme

Ele Garşı

Neyi kaybettiğini hatırla

Kuru Pasta
Yaş Pasta
Baklava
Tulumba
Poaça
Gevrek
Dondurma
Çeşitleri

PASTANESİ & UNLU MAMÜLLERİ

Özel günler için sipariş alınır

Mehmet ŞAŞMAZ
Gsm: 0.532.628 59 79

msasmaz42@hotmail.com

Merkez : Karaman Cad. No:222/E Meram / KONYA Tel: 358 35 28
Şube : Rampalı Çarşı Dış Cephe No: 77 KOKNYA

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışları Müdürü
Mehmet BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	<i>Hüseyin Eşiyok</i>
Anamur	<i>Abdullah Kasap</i>
Karaman	<i>M. Akif Akkoca</i>
Antalya	<i>M. Ali Güven</i>
İzmir	<i>Mehmet Yerlikaya</i>
İstanbul	<i>Mustafa Güçlü</i>
Bursa	<i>Mahmut Uçar</i>
Fransa	<i>Baki Solmaz</i>
88 Fransa	<i>Bilal Balci</i>

VAZİ VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539. 232 04 42
0242. 426 25 73

E-POSTA

kerim.bozdag@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin

Banka Hesap Numarası

Vakıflar Bankası

Konya Merkez Şube

Hesap No: 20513 82

ADRES

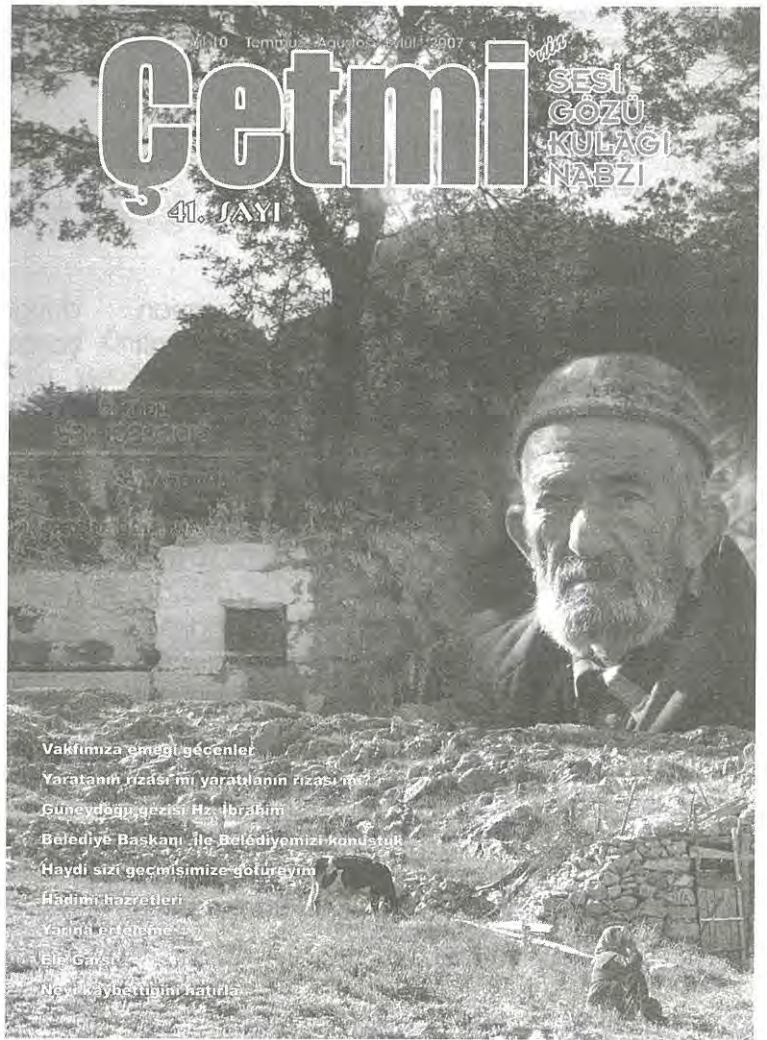
Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat: 2 No: 186
Meram-KONYA
Tel: 0332. 351 26 67

Tasarım

*Muhammed Fatih
Zengin*

Baskı

*Ziür Ofset
0332.237 45 91*

Vakfımıza emeği geçenler
Yaratanın rızası mı yaratılanın rızası mı?
Güneydoğu gezisi Hz. İbrahim
Belediye Başkanı ile Belediyemizi konuştuk
Haydi sizi geçmişimize götüreyim
Hadimi hazretleri
Yarına erteleme
Ele Garşı
Neyi kaybettiğini hatırla

İçindekiler

2	Selam ile	Kerim Bozdağ
3	Vakfımıza emeği geçenler	
6	Yaratanın rızası mı yaratılanın rızası mı?	Ahmet Zengin
8	Vakıf Üzerine	Abdurrahman Önder
9	Güneydoğu gezisi Hz. İbrahim	Dr. Ali Özel
15	Belediye Başkanı ile Belediyemizi konuştuk	
17	Komşu hakları	Halis Yazıcı
19	Haydi sizi geçmişimize götüreyim	Alim Aslan
20	Hadimi hazretleri	Aydın Özkul
22	Yarına erteleme	Hüseyin Gökğün
24	Tahir Dayı - Hacı Hüseyin	
25	Mehmet Özel Destanı	Nimetullah Uçar
30	Torbayı Bulduk	Halis Yazıcı
31	Çetmi'de yaşamının anlamı olmaz	Cihat Solmaz
32	Bu Dünya Kime Kalacak?	Mustafa Göktürk
33	Anılarda kalanlar	Ramazan Bayram
36	Vay Kurban	Ahmet Arif
38	Ele Garşı	Şeref Çilek
40	Sevdalı sevdalı ve oğul şiirleri	İbrahim Demirtaş
46	Neyi kaybettiğini hatırla	

Selam ile

kerim.bozdog@gmail.com

Kerim Bozdağ

Yer ve zaman hiç önemli değil. İster yurt içinde isterse yurt dışında fark etmez. Antalya, İzmir, Bursa ya da Konya, belki Fransa belki Almanya... Oralarda

yaşayan Çetmililerin varlığıdır bizi ilgilendiren. Kurulduğu günden bu güne her zaman gurbeti yaşamışız biz. Adeta gurbete mahkûm bir hayatın kollarında tüketiyoruz ömrümüzü. Ömür denen sermaye hasretle eriyor, gurbet ellerde tükeniyor. Etrafımıza şöyle bir bakarsak eğer kavuşamadan kaybetmişizdir kimi sevdiklerimizi. Bizler en yakınlarımızı kaybederken cenazeye yetişme telaşı ile köyümüzün yollarını tutarız. Acı yüreklerimizi dağılamıştır...

Hatıralar canlanmıştır gözlerimizde ve yine gözlerimizden gözyaşı bir ağıt, bir çığlık olarak dökülmüştür.

Kim en yakını gurbet eldeyken kaybetmedi ki? Hangi Çetmili bu acıları yaşamadı? Yüreğinin derinliklerinde hissetmedi? Bütün bunlardan daha önemlisi gurbette kaybettiğimiz kimi Çetmililerin ebediyen gurbette kalmaları değil mi?

Çetmi'yi canı kadar seven Hüseyin Eski'yi burada Antalya'da toprağa verdik. Rahmetli İsa Akkoca, Mehmet Aslan ve daha nice canlar gurbet ellerde kaldı. Köyümüzde bir daha yüzünü göremeyeceğimiz insanlar bizler gurbet ellerde iken vefat ettiler. Bunlar kimimizin babası annesi kardeşi emmisi dedesi dayısı, kimisi arkadaşımız eşimiz dostumuz ve köylümüz.

Yaşadıklarımız Çetmi'nin dramıdır. Yokluğun, yoksulluğun, çaresizliğin dramıdır aslında. Daha önceki sayılarımızdan birinde "Beni Köyüme Götürün" diye bir şiir vardı Mehmet Karaca; "Dağlar yorulup gürlese / Güneş tutulup geceler gelse / Bu garip Mehmet gurbette ölürse / Komayın gurbette beni köyüme götürün." Diyordu. Köyden ayrı yaşayan her Çetmili aynı

duygularla sıla hasreti çeker. Nerede yaşarsa yaşasın gözü hep oralarda o topraklardadır.

Ve işte yeni bir Çetmililer gününün arifesindeyiz. Gelebilenler Çetmiye doğru bulundukları yerlerden hareket edecekler. Üç beş günlüğüne de olsa sıla hasretini dindirecekler. Onlar köyün havasını soluyacaklar, daha önceki yaşadıkları anıları tazeleyecekler. Ekin biçtikleri, çift sürdükleri, odun eyledikleri, davar güttükleri, havar suladıkları, hatta ceviz başaklayıp darı üttükleri yerleri görecekler. Bir daha ilerde görmek bir daha nasip olmayacak dostları ile buluşacaklar hasret giderecekler. Mezarlık ziyareti yapıp kendilerini bekleyen kabir ehline selam verecek dua edecekler.

Bütün bunlara vesile olan Çetmililer vakfının ve belediyemizin asıl hizmeti işte tam bu noktada daha iyi anlaşılıyor. Bu hizmetin bedeli elbette madde ile ölçülemez ve zaten maddi bir karşılığı da yoktur.

Vakfımızın daha da güçlenerek ilerlemesi, yapılan faaliyetlerin artması bütün hemşerilerimizin gelecek ufkunu aydınlatmakta insanlarımızı yarınından daha emin bir hale getirmektedir.

"Ya senede üç beş gün de olsa memlekete gidiyoruz. O bize bir sene yetiyor." Sözüünü hangi Çetmi'li kime ne zaman nerede söyler? Niçin söyler?

Çetmiye gelenlerin oradan ayrılırken yanlarında götürdükleri tek şey bu bir sene yetecek kadar önemli moral değerlerdir. Onu ne kadar takviye edebilirsek Çetmi ve Çetmili o kadar yükselecek ve hatta yücelecektir.

O yüzden Çetmililer günü önemlidir ve özeldir. Bu günü manasına yaraşır bir şekilde anlamlandırmak ve ihya etmek gerekmektedir.

41. sayımız hakkında fazla söz edecek yer kalmadı maalesef. Ama şu olmadı bu olmadı şeklindeki serzenişlere peşinen cevap verelim: Ne yapalım. Elimizdekilerle yetindik böyle oldu diyoruz vesselam.

Vakıf Başkanımız Sayın Mehmet Balcı ile söyleşi ve vakfımıza emeği geçenler

"Çetmi'ye her gidiş gelişimde köydeki bölünmüşlük parçalanmışlık içimi sızlatıyordu. Kendi kendime soruyordum: Acaba bu insanları tek bir çatı altında, herkesin benim diyebileceği, sahiplenebileceği bir çatı altında nasıl toplayabiliriz."

Vakfımızın kurucularından değerli büyüğümüz Abdurrahman Önder'in bu sorularla başlayan arayışı bugünkü vakfımızın o zamanlar (1995) temelini atılmasına vesile oldu. Vakıf kurma çalışmalarında ilk adımlar atılıyor ve istişareler yapılıyor. Konuyu Mehmet Özel'e açan Abdurrahman Önder, onun teşvik edici konuşmasından sonra Konya'ya gelir. Orada yapılan görüşmelerden sonra rahmetli Hasan Uysal, İsa Koç ve kendi imzası ile bir çağrıda bulunurlar. Vakfın kuruluş çalışmalarına başlanması çağrısıdır bu. Konya'da yapılan toplantı ile start verilir. Ancak işler umulan gibi gitmemektedir. Bu arada yine vakıf kurucularından Mustafa Akkoca ile Abdurrahman Önder bir telefon kulübesinde ahitleşirler. Kararlarını pekiştirirler. Kuruluş aşamasında Mehmet Ünal ve Memiş Uslan ciddi manada maddi ve manevi katkıda bulunurlar. Bu arada şimdiki vakıf başkanımız sayın Mehmet Balcı ve o zaman genç neslin temsilcisi Enver Özel'de vakfın kurucularından olur. Ve vakıf Bursa Asliye 6. Hukuk Mahkemesi'nin 7.9.1995 tarih ve 1995/705 Sayılı kararı ile 500.000.000.- TL. (500 Ytl) sermaye ile kurulur. Kurucular, Abdurrahman Önder, Memiş Uslan, Mehmet Ünal, Mehmet Balcı, Mustafa Akkoca ve Enver Özel'dir.

Bursa, İzmir, Antalya ve Konya'da yapılan seri toplantılarla vakfın kuruluşu hemşerilerimize müjdelendir.

Abdurrahman Önder kendisi ile birinci sayıda yaptığımız söyleşide "Vakfımız, inşallah Çetmi'deki Çetmililerle dışarıdakileri birbirine bağlayan nurdan bir halka olur." Temennisinde bulunmuştu... O temenninin gereği için o günlerden bu günlere kadar çalışıldı, gayret edildi, emek verildi...

Vakıf hizmetlerinin devamı için bütün Çetmililer el ele verdi. Yardımlaşmanın en güzel örnekleri sergilendi. Küçük büyük demeden bu davaya gönül vermiş herkes elini taşın altına koydu.

Maddi manevi destekleri ile öne çıkan hemşerilerimiz adeta birbirleri ile hayırda yarışmış, her alanda Çetmililere örnek olmuşlardır.

Burada yardım yapan hemşerilerimizi isim isim zikretmeye kalksak hemen hemen bütün çetmilileri yazmamız gerekir. Başta yurtdışında çalışan hemşerilerimiz olmak üzere, Bursa, İzmir, İstanbul, Antalya ve Konya'da bulunan hemşerilerimize vakfımız ve Çetmililer her zaman müteşekkirdir.

Vakfımızın kuruluşunu gerçekleştiren Abdurrahman Önder ve diğerleri 1998 yılında Konya'da yapılan bir toplantıda yönetimi sayın İbrahim Tırık'ın başkanlığında Mehmet Balcı, Ramazan Ayvat ve her ikiside rahmetli olan Hasan Uysal, Ahmet Yeşil'e devretmişlerdir.

Vakfımızın değişik şehirlerde yaptığı toplantılarda başı çeken ve isimleri ebediyen unutulmayacak hemşerilerimizi de burada zikretmek gerekmektedir. Bunlardan Antalya'da bulunan rahmetli Hacı Kerim Güven'i anmadan geçemeyeceğiz.

Kuruluşunu kısaca anlattığımız vakfımız ve ona emeği geçenler

hakkındaki bilgilerimizi şimdiki vakıf başkanımız Sayın Mehmet Balcı'dan dinlemek daha yerinde olacaktır. Bu yüzden kendisi ile aşağıda okuyacağınız söyleşiyi gerçekleştirdik.

Hocam vakfımızın kuruluşundan bu güne emeği geçen Çetmililer hakkında bir değerlendirmede bulunurmusunuz?

Bir hayır işini başlatmak, ona öncülük etmek ve hayra vesile olmak önemli bir husustur.

Onun için bu çağırıcı açanlara, insanımızın önüne hayır fırsatlarını sunmak üzere vakıf kuruluşuna ilk harcı koyanlara minnet borcumuz var. Allah c.c onlardan bu güne kadar yaşatılmasına maddi manevi katkıda bulunanlardan razı olsun. Bu açılan yolda hayır üzere devam etmeyi hepimize nasip etsin. İnanıyorum ki iyi niyetle bu hayır müessesesine maddi manevi emek veren herkes karşılığını fazlasıyla alacaktır. Pek çok ayet ve hadis bu konuyu teyit etmektedir.

H. Cerir (ra) dan rivayet edilen bir hadiste efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur. "...İslamda kim hayırlı bir yol açarsa ona bu hayrın ecri ile kendisinden sonra o hayrı işleyenlerin ecrinden bir misli verilir. Bu, onların ecrinden hiç bir şey eksiltmezde..." Müslim nenesai kütübi sitte 10. cilt sayfa 38

Ebuhüreyre (ra) dan rivayet edilen başka bir sözünde de peygamberimiz (sav) "İnsan ölünce hayır işleri ve ibadetleri kesilir, yalnız üç nevi amelin hayrı devam eder:

1- İnsanlığın hayrına okul, çeşme, yol, su, cami ve vakıflar gibi devamlı ve ömürlü hayırlar.

2- İstifade edilen faydalı ilim ve eserler.

3- Arkasından dua eden hayırlı bir evlat bırakanlar" buyurmuştur. Tecrit. Cilt 4 sahife 592.

Bu güne kadar gerçekleştirilen hizmetler hakkındaki mütalaalarınız nelerdir?

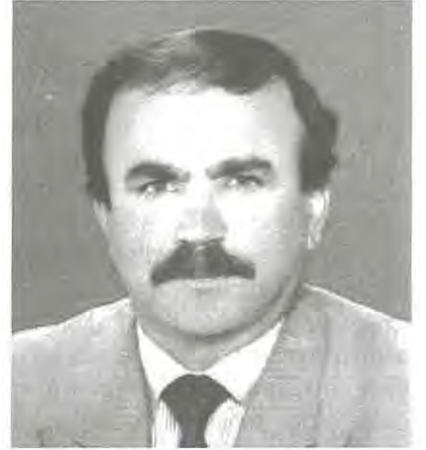
Kuruluşundan bu güne çetmililer vakfımız önemli hizmetler yapmıştır.

öğrencilerine aylık 80 ytl, 2 yıllık yüksek okul öğrencilerine aylık 60 ytl düzenli ödeme yapmıştır.

Ayrıca son iki yılda, yönetimimiz yardım sınırlarını genişleterek lise seviyesinde 9 öğrenciye de durumlarına göre yardımda bulunmuştur. İnşallah bu desteklerde gelecek yıllarda da devam edecektir.

İkinci olarak çetminin sesi soluğu olan dergimize devamlılık kazandırmıştır. İsteyen herkes duygularını düşüncelerini, anılarını, resimlerini bu dergide yansıtabilir gelecek kuşaklara yazılı bir belge olarak bırakabilir.

Üçüncü olarak bu yıl 13. düzenlenecek olan çetmililer dostluk sevgi ve hoşgörü gününü bu yıla kadar kesintisiz devam ettirmiştir. Böyle bir organizeye ne kadar ihtiyaç olduğu her geçen yıl gösterilen ilgiden ve katılımdan anlaşılmaktadır. Bu günü düzenlemekle unutulmaya yüz tutmuş sılayı rahim canlandırılmakta, yıllarca birbirini görmeyen akrabaları buluşturmaktadır. Bu vesile ile büyüklerin gönülleri alınmakta mezarlar ziyaret edilmekte, tanışma kaynaşma ortamı sağlanmakta, bayram havası yaşanmaktadır. Buradan

2- Hayır sever kardeşlerimizin yaptığı bağışlar. En önemli gelir kaynağı makbuz karşılığı her türlü bağışlarınızı bekliyoruz.

3- Son yıllarda düzenlenen vakfımız için iyi bir gelir kaynağı olan çetmililer gününde yapılan kermesler bütün hemşerilerimizi ve misafirlerimizi kermesimize katkıda bulunmaya ve ihtiyaçları olan giyim ihtiyaçlarını kermesimizden karşılamaya davet ediyorum. Her çeşit desteğiniz ve alışverişiniz vakfımıza gelir olacaktır.

4- Çetmi kasabasında bulunan vakfımıza ait binadan aylık 240 ytl gelir sağlanmaktadır.

Vakfa yardım etmeyi düşünenler nasıl hareket etmeli? Ne tür yardımları kabul ediyorsunuz?

Vakfa yardım yapmayı düşünen yardımsever kardeşlerimiz;

a)- Ya doğrudan vakıf yönetimine makbuz karşılığı bağışını yapabilir,

b)- Yada vakfın banka hesaplarına yardımını ulaştırabilir.

Çetmililer eğitim kalkınma ve yardımlaşma vakfı hesap numaraları

Vakıflar bankası YTL hesap numarası : 2051382

Asya katılım bankası Mevlana şubesi

YTL cari hesap no : 35-896375-1

YTL Aylık hesap no: 35-846375-4

YTL Zekat hesap no: 35-846375-7

Dolar aylık hesap no: 35-896375-5

Euro aylık hesap no : 35-896375-6

Vakfımız her tür gayri menkul (ev arsa dükkan) ve nakdi olarak zekat sadaka ve bağışları kabul etmeye yetkilidir.

Bunların başında ülkemizin ilim ve irfanına hizmet gelir. Bu yolda vakfımız memleketimizin geleceğine ışık tutmak üzere bu güne kadar 90 tane üniversiteliye burs imkanı sağlamıştır. Zamanında şartlarına uygun müracaat eden her üniversiteli bu burslardan almaya hak kazanmıştır. 2006-2007 öğretim yılında burs alan öğrenci sayısı 26 dir. 4 yıllık fakülte ve yüksek okul

bir kez daha çağrıda bulunuyorum, 13. çetmililer gününe katılın görüşelim, tanışalım, konuşalım ve aramızdaki sevgiyi kuvvetlendirelim.

Vakfın gelir kaynakları nelerdir? Kısa bahsedermisiniz?

Vakfın genel kaynakları:

1- Kurucular kurulunun aylık olarak ödemesi gereken aidatlar. Yıllardır bu rakam 120 ytl dir.

Vakfın dünden bu güne gerçekleştirdiklerini göz önüne alacak olursak bundan sonra yapacakları hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Vakıf dünden bu güne gerçekleştirdiklerinden sonra yapılan hizmetlerin kapsamını genişleterek bu hizmetleri ve devamlı bir hale getirebilir hemşeriler arasında yardımlaşma ve dayanışmayı güçlendirmek için sosyal ve kültürel ve ekonomik faaliyetlerde bulunabilir. Muhtaç olan insanımıza madden yardım edebilir. Bu hizmetlerin yapılabilmesi gösterilecek ilgi ve desteğe bağlıdır.

Yaklaşan Çetmililer günü vesilesiyle söylemek istedikleriniz nelerdir?

Yaklaşan çetmililer günü dolayısı ile; çok önemli bir mazeret olmadıkça bu davete icabet edip 13. çetmililer gününe katılıp oradaki coşkuyu bizzat

yaşamalarını imkan nispetinde yapılan organizasyona yardımcı olmalarını ve o günde vakıf yararına düzenlenecek kermese azda olsa desteklerini bekliyorum.

Gerek vakfın kuruluşunda gerekse daha sonraki zamanlarda karşılaştığınız ve etkisinden kurtulamadığınız ilginç olaylar oldu mu? Bu konuda unutamadığınız anılardan bahsedermisiniz?

Vakıf kuruluşunda ve sonraki zamanlarda elbette ilginç olaylar yaşanmıştır buna göre üzerinde durulması gereken bazıları şöyledir.

Bir çok kardeşimizin konuştuqları

ile fiiliyatları son derece uyumsuzdur. Eleştirilerde bulunur akıl veriri başkalarını yerine göre isimde vererek kınar, verdikleri yardımları küçümser, bir gün olsun ben ne yaptım imkanlarım oranında ne kadar bu hayır kervanına katkıda bulundum demez.

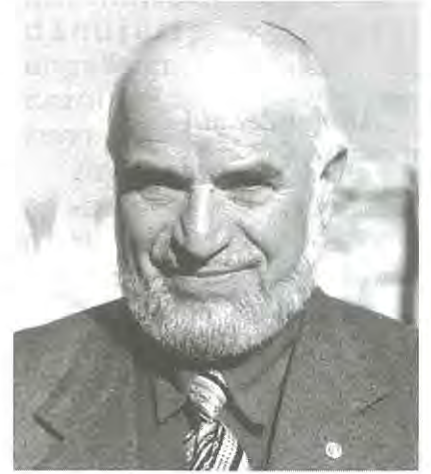
Dikkatlerinize sunmak istediğim ikinci bir örnek de şöyle:

İstişare toplantılarında bazı kardeşlerimiz yine isim de vererek filanın oğlu yada kızı da burs alıyor mu diye soruyor. Bizden evet cevabını alınca o şahsın durumu iyi olmasına rağmen utanmadan nasıl burs alabiliyor diyor. Ama sıra kendisine gelince imkanları bizce son derece müsait olmasına rağmen vakfa yardım etmiyor, oğlu kızı veya bir yakını için bursa müracaat ediyor ve alıyor da biz yönetim olarak kimsenin malında kazancında gözümüz yok. Allah c.c bütün kardeşlerimizin hayırlı kazançlarını artırsın diye dua ederiz. Biz ihtiyaçlı olup olmadıklarını kişilerin vicdanına bırakıyoruz. Bunları şunun için söyledim samimi olalım, ya olduğumuz gibi görünelim, yada göründüğümüz gibi olalım.

Bu satırlarda tüm konuları yansıtmak mümkün değil ama ben şunları da ilgililere hatırlatmak isterim. Bu güne kadar yapılan bölge toplantılarında yönetim toplantılarında küçük guruplarla gerçekleştirilen istişare toplantılarında ve olağan kurucular kurulu toplantılarında şu soru gündeme geliyor. Vakfımızdan burs alıp okulunu bitiren resmi veya özel bir işte çalışmaya başlayıp para kazanan kardeşlerimiz vakıfla ilgileniyor mu kısmen de olsa maddi katkıda bulunuyor mu? Bu soruya gönül rahatlığı ile evet demem mümkün değil. Vefa örneği gösterip ödeme yapan ve vakıfla bağı olan çok az kardeşimiz var. Büyük çoğunluğu ilgilenmiyor sorumluluk taşıyor, bir ödemede de bulunmuyor. Ben kendi kendime bu kadar da vefasızlık olur mu diye soruyorum ve bir anlam veremiyorum.

Bir gün gelirler diye bekliyorum. Bu

yüzden pek çoğunun borç senetleri var, işleme koymuyorum bir daha çağrıda bulunuyorum. Vakfımızdan burs alıp da iş sahibi olan ve para kazanan kardeşlerimiz insanlık öldü mü? Lütfen görevini yapan kardeşlerimiz alınganlık göstermesinler.

Gündeme getirmek istediğim bir başka husus da şu sanki pek çok kardeşimizin gönlünde bu vakıf tescil edilmemiş tereddütleri var. Dedi kodu yapıyor kendi görevini yapmıyor. İki senedir hemşerilerin yoğun olduğu yerleşim yerlerinde bölge toplantıları yapıyoruz kısa mesajla toplantı yeri ve tarihini herkese duyuruyoruz katılım oldukça düşük yüzde on veya on beş seviyelerinde senede bir gün bile olsa vakfımızın toplantısı var katılayım maddi manevi destek vereyim demiyor.

Şimdi iş adamları ile bir toplantı yapılması gerekiyor, tabi herkes davet edilmiyor. Kardeşlerimiz başlıyor konuşmaya, biz niye davet edilmedik: Davet edilip gelmesi gereken toplantıya gelmiyor. Toplantının gündemi gereği bulunmaması gereken toplantı için dedikodu ediyor. Durumu sizlerin takdirine bırakıyorum. Selam ve saygılarımla.

Çetmi'nin Sesi okuyucuları ve tüm hemşerilerimiz adına teşekkür ederiz?

Ahmet Zengin

ahmet.zengin.42@hotmail.com

Biz insanlar dünyaya geldiğimiz günden beri nelerle meşgul olduğumuzu veya nelerle meşgul olmamız gerektiğini acaba biliyor muyuz diye bir soru sorsak kendimize, sorduğumuz sorunun cevabını bulmak ne kadar kolay olur.

Buradan yola çıkarak önce ben kimim, beni kim yarattı, beni neden yarattı, beni yaratan benden neler bekliyor acaba diye sormak lazım. Allahu teala "ben insanları ve cinleri ancak bana ibadet etsinler diye yarattım" buyuruyor. İbadeti nasıl yapacağız, nerde yapacağız, kiminle yapacağız, ne kadar yapacağız, bunun bir miktarı sınırı var mı, zamanı var mı? İşte bunları da peygamberler vasıtası ile bize bildirilmiş ve o Allah resulünün bize bildirdiği şekliyle yapacağız. Namaz kılacağız, ama ne zaman kılacağız, nasıl kılacağız, hangi vakitlerde kılacağız, ne kadar kılacağız işte bunları peygamber aracılığı ile bize Allah emrediyor.

Yaratanın rızası mı? Yaratılanın rızası mı?

Sadece namaz mı değil tabi bütün insanlık için faydalı olan her şey bütün insanlık karşılıklı diyaloglarında olumlu bir tavır gördüklerinde karşısında bulunana teşekkür eder. Bizde bizi yaratan rabbimize önce bizi yarattığından dolayı sapıkların yolundan değil hidayete erenlerin yolunda olduğumuzdan dolayı yani İslam (Müslüman) olduğumuzdan dolayı rabbimize teşekkür ediyoruz.

Her olumlu bulduğumuz memnun olduğumuz işlerin arkasından insanlara teşekkür ettiğimiz gibi Allahın verdiği nimetleri kullandığımızda da Allaha hamd eder şükürümüzü ifade etmeye çalışırız.

İnsanlar arasında bile duyulan memnuniyetlerde Allah razı olsun deriz ve ona teşekkür ettiğimizi bildirmeye çalışırız. Bu davranış elbette çok güzel bir davranıştır ki; hem Allahı hatırlamış olup onun adını anmak hem de karşımızdaki insana veya konunun muhatabı olup da yanımızda bulunmayan insanlara karşı Allah razı olsun deriz.

Yanımızda bulunmayarak kendisine hayır duada bulunduğumuz kişiler ise her zaman toplumun hayırlı işlerinde faydalı olmuştur zararı olmamıştır ki onun için hayır duada bulunuruz.

Zararı olanlar varsa onları hayırla yad eder miyiz. Bunun için kendimize ben kimim nerden geldim nereye gideceğim bu dünyada neler yapmalıyım diye sorabilmek önemli. Bu sorunun cevabını verebiliyor muyuz veya biz evet beni Allah yarattı ve Allah için şunları yaptım diyebiliyor muyuz. Daha başka düşünecek olursak Allah için ne yapacağım bu kalan ömrümde diye sormak da mümkün.

Hal böyle olunca şimdi insanların rızası mı ön planda olmalı yoksa beni yaratan rabbimin rızası mı önde olmalı diye bir soru sorsak.

Ben kendime soruyorum Allahın razının olmadığı hiçbir işte hayır ve bereket olmayacağından önce Allahın rızası olmalı diyorum.

Yapılacak her işte Allahın rızası düşünülmeli. Gülümsemek bile sadaka sayılırken Müslümanların birbirinden memnun olması içinde Allahın emirleri doğrultusunda dosdoğru olmalı.

İnsanları razı edelim derken Allahın rızasından uzak kalmak da işlerinizin hayır ve bereketinin zayıflayacağını unutmamak lazım.

Efendim Allahın razı olacağı işlere yer verirsem insanları memnun edemeyiz diye bir anlayış varsa eğer bu durum inancımızın ne kadar zayıf olduğunu işaret eder. Öyle ise önce Allahın emir ve yasakları doğrultusunda önce kendimiz yaşamalıyız örnek olmalıyız. Biz yaşayarak örnek olursak başkaları zaten bundan ya inadına rahatsız olurlar yada bu sizin yaşam biçiminden rahatsız olmadan sizi hiç sevmese de duruşunuz Allahı memnun ettiği gibi insanları da memnun eder.

Peygamberimiz müşrikler tarafından peygamberliği kabul görmediği halde en güvenilir insan olarak bilinirdi. Çünkü Allahın emirlerini yerine getirmek için elinden gelen bütün imkanları kullanıyordu. Bizim elimizde yetki varsa imkan varsa ortam varsa kabul görecektir muhatap varsa Allah katında hayırlı olan her şeyi yapmak daha kolay olmalı.

Küçük günahlar küçük görülerek mübah olmayan işler mübah gibi görülerek

değerlenmeye başladığı zaman büyük günahlara doğru adım atılmaya başlamış sayılır. Öyle ise küçük günahlardan oldukça uzak durmak lazım ki büyük günahlara yaklaşmış olmayalım.

Hayırla yad edilenler arasında yer almak istiyorsak eğer yaptığımız her işin başında Allahın rızasını düşünmeliyiz.

Peygamberimiz

Hiz. Cerir (ra) dan rivayet edilen bir hadiste efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur. "...İslamda kim hayırlı bir yol açarsa ona bu hayrın ecri ile kendisinden sonra o hayrı işleyenlerin ecrinden bir misli verilir. Bu, onların ecrinden hiç bir şey eksilmezde..." Müslim nenesai kütübi sitte 10. cilt sayfa 38

Bu hadisi şerifi vakıf başkanımız da konu olarak almış umarım oradan da okuyacaksınız.

Bu hadisi şerif doğrultusunda kim hayırlı işlere imza atarsa ve o işler devam ederse o işler hayırlı olarak

Allahın rızası doğrultusunda devam ederse başladığı günden sonraki her aşamasında başlayana yapana ve vesile olanlara o ecirden ona da yazılır. Eğer ki hayırlı diye yapılan hizmet veya işler hayırdan ziyade şerre dönüşürse o şerlerde engellenmezse ondan da cezai mükafatını alacaktır insan.

Zilzal suresinde cenabı hak ne buyuruyor: "...kim zerre miktarı bir hayır işlerse onun mükafatını alacaktır, kimde zerre miktarı bir şer işlerse onun ceza olarak mükafatını alacaktır." Bu ayet ve hadisler doğrultusunda kendimize ve yakınlarımıza bakalım.

Allahın rızası mı önemli kulların rızası mı önemli acaba. Bu soruyu kendimize sormayı unutmayalım.

Gelecek sayılarda bulunmak üzere saygı ve sevgilerle Allaha emanet olunuz.

Abdurrahman Önder

Vakıf Üzerine

"Vakıf; Toplumumuzun yabancı olmadığı bir kurumdur. Bu kurumda yüce milletimizin hayırseverliği ve insani meziyetleri simgelenmiştir. Vakıflar ortaya çıktıkları günden bu yana yoksulun e çaresizin üzerine şefkat kanatlarını yayan hayır kurumları olmuşlardır. Bu sayede insanlar eğitilmiş, yoksullar korunmuş, yetimler himaye altına alınmış açlar doyurulmuş, çıplaklar giydirilmiştir, hastalar tedavi ettirilmiştir. İşte bunlar yüce ve insani değerlerle kurulan vakıfların insanlara sunduğu hizmetlerden bazılarıdır.

Milli kültürümüzün en temel müesseselerinden olan vakıfların temelinde Allah rızası, hayır duygusu ve insan sevgisi yatmaktadır.

İnsanlığın efendisi olan Hz. Peygamber (S.A.V); "İnsanların en hayırlısı, insanlara yararlı olandır." Buyurmuştur. İşte bu mübarek söz vakıfların kurulmasında ilham kaynağı olmuştur.

"Her nefis ölümü tadacaktır." İlahi buyruğuna teslim olanlar, öldükten sonra sevap hanesini açık tutmak

isteyenler, arkasından hayır defterinin kapanmasını istemeyenler, güçleri nispetinde Hak'tan alıp halka verme yolunu seçtiklerinde, hususi olan herhangi bir mal veya mülklerini umuma tahsis etmiş oluyorlar.

S ü l e y m a n i y e Vakfiyesinde: "Malından senin olanı ancak yiyip tükettiğin, giyip eskittiğinden: Eğer tasadduk ettinse, kendine bıraktığın odur." Yani, öldükten sonra evlatlarına bıraktığın mal, artık senin malın değildir.

Vakıf müesseselerini kuran hayır sahiplerine genellikle aşağıda mealen arz edeceğim Ayet-i Kerimeler kılavuzluk etmiştir. Vakıflar Genel Müdürlüğü kayıtlarına göre incelenen 157 vakfiyede zikredilen Ayetler şunlardır:

"Hakikaten insan için kendi çalıştığından başkası yoktur." (En Necm Suresi 39. Ayet)

"Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça asla iyiliğe ermiş olmazsınız." (Al-i İmran 92. Ayet)

"Kendiniz için önden ne hayır yollarsanız Allah katında onu bulursunuz." (Bakara Suresi 110. Ayet)

"Kurtuluşa ermeniz için hayır işleyin." (El Hacc Suresi 77. Ayet)

"Herkesin (ve her milletin) yöneldiği bir yönü ve yöntemi vardır. Siz hayrat yapmaya koşun. Bu hususta

birbirinizle yarış edin." (Bakara Suresi 148. Ayet)

"Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz ergenlik değildir. Ergenlik Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara ve bütün peygamberlere iman edip; Akrabaya, öksüzlere, yoksullara, yolda kalmışlara, dilenenlere ve esirlere seve seve malını vermektir." (Bakara Suresi 177 Ayet)

"Mallarını gece ve gündüz, gizli ve aşıkâr hayra sarf eden kimselerin Rablerinin yanında mükâfatları vardır." (Bakara Suresi 274. Ayet)

Müslümanlar hayır hasenat işlerinde yukarıda bahsettiğiniz ayetlerden ilham almışlar, ancak; Kurmuş oldukları hayır kurumlarını da "Artık kim (bu vasiyeti) işittikten sonra tebdil ederse, herhalde vebali onu değiştirenlerin üzerinedir. Şüphesiz Allah hakkıyla ıstıcı ve kemaliyle bilicidir." (El bakara Suresi 181. Ayet) ayetinin koruyucu kanatlarına bırakmışlardır. Vakıfların korunmasında ve yaşatılmasında bu Ayet-i kerimelerin büyük payı vardır.

İşte bu Ayet-i Kerimelerin kılavuzluğunda kurulan vakıflar Türk kültürünü, hasenat, iyilik ve insan severlik kültürü haline getirerek Türk İslam toplumunda yepyeni bir kültürel dokunun oluşmasını sağlamışlardır.

Dr. Ali ÖZEL

Güney Doğu Gezisi -Hz.İbrahim-

Sevgili kardeşlerim, okuyucularım, okumayanlarla beraber herkes; kırkinci sayımızı geride bırakıp, kırk birinci sayımız için tırmanışa geçtik.

Son sayımızda çok güzeldi. Bu güzellik eldeki imkânlarla göredir. Elbette güzelinde daha güzeli ve düzgünü vardır. Sevgili hocamızla önce kendimize baktık (Kendini bilen Allah'ı bilir düsturuyla) Sevgili Osman başkanımızın davetine uyduk. Yalnız Osman yeğenimiz biraz kırılgın. Bazıları Çetmililer Gününde doyasıya yemek yiyemiyoruz diye başkanımızı internet ortamına taşıyorlarmış. Hatta insan hakları mahkemesine bile niyetliymişler. O arkadaşlarda haklı. Doyasıya kavurma yemek onlarında hakkı değil mi yani?

Şeref'in yazısını ana-baba olmak isteyenlerle elan anne baba olanlar dikkatle okusalar iyi olur. **Kemal Arı** küçüğümüz. Çetmi'mizi ve oradaki yaşantımızı, geçmişten geleceğe ya da günümüze çok güzel aktarmış ve "Çetmi daha güzel olacak." Sevgili

Korucu Osman gerçekten çilekeş. Şu günlerde sıkıntı ve üzüntüden bir kuru dal gibi kalan çayımızın coşkulu zamanlarını dile getirmiş. **Hüseyin Varol** gardaşım soyadıyla ebediyen varolsun. Geçmişte bizlerin birlik ve dirliğimizin ana harcı, yapısı olan köy odalarımızı önceki yazıları gibi güzel ve topluca yazmış. Rahmetli ağabeyim ve kardeşim **Hüseyin Güder**'in "Ah Yaylaları"nı kim bulup dergiye koymuş ise sağ olsun. **Hüseyin Gökğün** "karanlık dünyasında biz sözde aydınlıklara iliklerimize kadar işleyen sevginin sevgisini tattırdı. **Halis** Kardeşimizin "Kafanı salla" yazısı beni güldürüp gülümsetti. **Fatmana** kızımız çok güzel yazmış ama efelik konusu biraz karışık. Bizler efe dendiği zaman **Efe Hasan** ağabeyimizi bilirdik. Meğerse **Mustafa** ağabeyde de efelik damarı varmış. Bana öyle geliyor ki **Hasan** ağabeyimiz rahmetli olunca, **Mustafa** ağabey saray, ya da aile içi küçük bir darbe ile efelik postuna oturup efelik postnişinliğini ele geçirivermiş. Şimdi **Mustafa** ağabeyin daha dikkatli olması lazım. Neyse **Fatmana**'nın yazısı güzeldi. Ölen yavruya Allah rahmet eylesin. **Âlim Aslan**'da Gölümdürüm şehitlerimizin acıklı olayını aktarıp geçmişten geleceğe güzel bir ders

vermiş. Sakallı **Kerim**'in (Pardon sakalsız **Kerim**'in) "Zaman geçiyor"u yerinde ve ibretli bir yazıydı. **Hasan Uçar**'ın anacığının çilesini kendi anamızmış gibicesine okuduk. Güzel yazılmıştı. **Hasan Bozdağ**'ın tanıtımı ile rahmetli **Hacı Kerim**'in şiirlerini zevkle okuduk. **Mehmet Korkmaz** ağabeyimizin "Bir hayat ve y a ş a m a k d ü s t u r u " mahiyetindeki, "az yemek, az uyumak ve az konuşmak gibi hayati önemi olan yazısında pek güzeldi. Yine **Halis**'in "Güzeldir" şiiri esastan güzeldi. İyi insan, iyi şair ve aynı zamanda bir akıl küpü olan **Niğmetullah**'ın, **Topal Dayı**'mız, **Haceli Hüseyin**'imiz, **Tahir** ağabeyimizi anıp ebedileştirmesi bir harikaydı.

Neyse birazcık dergiye ele alalım derken iş uzayıverdi. Yazı bayağı uzun olacak gibi. Son yazımızda gezi ile ilgiliydi. En son Adıyaman'dan, Nemrut dağından, dağın zirvesindeki üçbin yıllık tarihi eserlerden ve oraları göreceğiz diye dağın din tepesine sıkışan on-onbeşbinden fazla yalınayak başıkabak insanlardan bahsetmiştik. Şimdi yolumuz GAP'a doğru. (Bu Gap'ı Bop'la karıştırmamak lazım. Bop, yani Büyük Ortadoğu Projesi. Yirmiden fazla Müslüman devleti ortadan kaldırmaya yönelik bir Haçlı veya Hristiyan vede Yahudi projesidir.)

Neyse ilk durağımız Atatürk barajı oldu. Bu baraj öyle alıştığımız türden bir baraj, su birikintisi falan değil. Ucu bucağı görülmeyen bir deniz. Bize verilen bilgiye göre barajın deniz seviyesinden yüksekliği 400 metre. Derinliği çoğu yerde 80 metre. Yüzölçümü ise 800 Km. kareymiş. Bu baraj yapılanların ilkiymiş. Dicle ve Fırat nehirleri üzerine daha 20'ye yakın baraj yapılacaktı. Trilyonlar harcanarak yapılan bu barajlarla Güneydoğu Anadolu'muzun ve bilhassa uçsuz bucaksız Harran Ovası'nın kurak topraklarını berekete kavuşturup yeşile boğmak olsa gerek. Güneydoğu projemizi ve bu projenin milletimize getireceklerini kıskanan Avrupa, Amerika, Suriye ve Arap ülkeleri hemen harekete geçerek alelacele PKK katillerini

Türkiye'nin başına bela etmişlerdir. Projenin uygulamaya geçmesiyle PKK olaylarının başlaması bir olmuştur.

Atatürk Barajını ve bazı yerleri de gördükten sonra Urfa'ya yollandık. Zaten Urfa Gap projesinin merkezi gibidir. Fakat önce Harran'a uğranacak. Harran, dediğim gibi ucu bucağı gözükmemeyen ve Mezopotamya'ya kadar uzanan bir ova. Harran dünyada gelmiş geçmiş medeniyetlerin din ve inançların ilk filizlendiği yer. Hz. Âdem'in ilk indirildiği yer ya Hindistan ya da Urfa (Harran) olasıymış. Buraları zaman içinde Sümerler, Babililer, Aramiler, Asuriler, Keldaniler, Akadlar gibi tarihin bilinen en eski uygarlıkları yurt edinmişler. Dünyada ilk medeniyet ışıkları

Harran'da parlamış. Ayrıca Dünyanın ilk üniversitesi burada kurulmuş. Bu üniversitede teoloji (din), matematik, geometri, mekanik, astronomi (Gökbilim) gibi şimdilerde de en revaçta olan ilim dalları okutuluyormuş.

Harran ovasının Urfa'ya yakın bir yerinde kalıntı şeklinde Harran kayası var. Biz dediğim gibi önce Harran şehrine uğrayacağız. Burada yeni yapılanmaya müsaade etmemişler. Kırık-dökük bir yer. Bu şehir merkezine varır varmaz yalınayak başıkabak türden onlarca çocuk otobüsü kuşatıverdiler. Bu çocukların açgözlü olmadıkları kesindi ama, tok oldukları da asla söylenemezdi. Gözleri parıl parıl ve her birisi bir ateş parçası olan çocukların her biri bizleri başka bir yöne çekiyordu. İllaki kendi evlerine gidilmeliydi.

Bundan maksatları ise kendi tarihi evlerini gezdirip orada Suriye tarafından getirildiği sanılan ipe sapa gelmez ipekimsi kumaşları bizlere satmaktı. Bizleri çekirtmeleri hat safhaya geldiği bir sırada polis olduğunu sandığımız birisi imdadımıza yetişti. Ve bizi Kendince tanınan bir gence emanet etti. Bu arada bizi çekip çekiştirenler arasında çok güzel Türkçe konuşan bir çocuk dikkatimi çekti. Kendisine orali olup olmadığını sorduğumda çocuk, Harran'da otursalar da öz be öz Türk olduklarını, kendilerinin de bizler gibi Türkçe konuşabileceklerini söyleyerek beni yedi kat yerin dibine fırlatarak ağzımın payını vermişti.

Harran evleri bizim eskiden Hkafir döndürdüğümüz dukkuklara yada ters dönmüş huniye benzer. Odalar onbeş metre kadar genişliğinde ve birbirine geçmeli. Kerpiçten yapılan bu odalar yazın fırl fırl serin kışın ise sıcacık olurmuş. Her ev haremlik selamlık Ebeveyn (Ana-baba), misafir kabul, mutfak, kiler, gelin odası gibi bir külliye'den oluşuyor. Ev sahibince çaylar ikram edildikten sonra bahsettiğim kumaşlar da ortaya döküldü. Bayağı bir satışta olmuştu.

Bizim gezi gurubunda eli yüzü düzgün Allah'ın biraz torpiline! Mazhar olarak yaratılan bir kız vardı. Bu güzelce kız Harranlı gençlerin hemen dikkatlerini çekmiş olacaktı ki iki müşteri birden çıktı. Birisi 80 milyar peşin verdi, diğeri

ise 120 milyar peşin, yüz dönüm sulak araziden kapı açtı. Kız he dese onlar için başlık parası önemli değildi.

Bu arada bir memura Harran olmak üzere yabancılara arazi satışı olup olmadığını sordum. Memur önce cevap vermek istemedi. Eski bir subay olduğumu öğrenince, sanki devlet sırrı ifşa ediyormuşçasına yavaş bir sesle anlatmaya başladı. Yahudilere onbin dönümden fazla arazi satılmış. Bu arazileri Türk Yahudileri ve Yahudilerin Türk ortakları alıveriyormuş. Yahudiler Filistin'de uyguladıkları taktiği orada da uyguluyorlarmış. Bilindiği gibi Yahudiler Filistin'deki Araplardan, fazla paralarla gözlerini boyayıp ellerindeki çiftlikleri, tarlaları alıp tapularına geçirmişlerdi. Aç gözlü Araplar da güzelim topraklarının Yahudi mülkiyetine geçmesine aldırmamışlardı. Filistin toprağının çoğunu parayla ele geçiren Yahudiler kendi devletlerini kurup Filistinlilere kan kusturmaya başlayınca akılları başlarına gelmişti. Ama iş işten çoktan geçmişti. Birde Yahudi kadınlar gelip Urfa'da doğum yapıyorlarmış ki, çocukları Türk nüfusunda kayıtlı olsun diye. Hemen yanı başımızda konuşmalarımıza kulak misafiri olan orta yaşın üzerindeki bir Harranlı, "Beyim, buraları Yahudiler kendilerinin sayıyorlarmış. Yahudilerin Tevrat'ına göre bu topraklar Allah tarafından onlara verilesiymiş. Onlar da her ne şekilde olursa olsun gözlerini buralara dikmiş durumdalar ve

onun içindir ki, karılarının doğumunu gelip Urfa'da yaptırırlar." Cinsinden laflar etti. Bu Harran işi de epey uzayacağı benziyor. En iyisi ayrılmak. Harran'ın her tarafı tarihi eser. Sıra sıra kale kalıntıları su kemerleri ve onlarca enkaz var.

Urfa'ya geldiğimiz zaman güneş süzülmeğe üzereydi. Doğru otelimize gittik. Urfa, Adıyaman, G. Antep, Diyarbakır ve Suriye ile sınırlanmış bir ilimiz. Bu ilimizin illerin en şanlı ve şerefli olduğu meydanda. Urfa Nuh tufanından sonra Nuh'un evlatları tarafından kurulmuş ve onbin yıllık bir geçmişi olasıymış. Urfa n e r e d e y s e t ü m peygamberlerin uğrak yeri olmuş. Onun için Peygamberler ve efsaneler şehri deniyormuş. Şimdi bu efsaneler ve peygamberler zincirine şöyle bir göz atmaya kalksak, sizler sıkıntıdan silaha sarılır ve peşimize düşersiniz.

Urfa'nın şanına gelince, Urfa ve havalisi 1. Dünya harbinden sonra şimdi eşiklerinde boyun büktüğümüz İngiliz ve Fransız'lar tarafından işgal edilmişti. Yanlarına Ermeni katillerini de alan bu ırkçı ve faşist (Faşist, ırkçılığın daha beter ve katil şekli) Avrupalılar halka eza ve cefaya başlamışlardı. Yabancıların bu hayâsızlığı karşısında galeyana gelen halk, Yüzbaşı Sadı beyin yönetiminde süratle teşkilatlanmış. Teşkilat yediden yetmişe Urfa'ydı.

Düşmanın modern silahlarına karşı Urfalının silahlı ellerine geçirdikleri her şeydi. Oraktı, kazmaydı, kürekli, taştı, sopaydı. Bu amansız mücadelenin esas silahı imandı. Din, vatan, bayrak, ar namus duygularıydı. Mücadele iki ay kadar sürmüştü ve sonunda düşman feci bir yenilgi ile defolup gitmişti. Urfa kalesini iki ay kadar işgal edip kalemizi kirleten Fransız bayrağı nefretle indirilip, yerine onlarca kurban kesilip yapılan duaların

Geçen yıllarda vefat eden Kazancı Bedri bakırcılar çarşısının en şöhretli ve kıdemli ustasıymış. En iyi kazanlar, haranılar, tencereler onun elinden çıkarmış. O aynı zamanda esaslı ve usta bir müzisyenmiş. Kendisi ölmüş ama ölürken çocuklarına el vermiş. Oğulları da babaları gibi işlerinin ehliymiş. Gideceğimiz yerde bu oğullarından birinin yeriymiş ve çok revaça taymış.

konuşturdu. Bu arada yiyecekler gelmeye başladı.

İlk önce çorba, acılı ekşili bir salata ve lavaj denen upuzun pideler kondu. Çorbanın rengi beyazdı. Sanki sütlü çorba gibiydi. Ama millet yemeğe saldırınca çorbanın soğuk olduğu görüldü. Aslında çorbalar sıcak olurdu. Millette bir şaşkınlık belirdi. Aslında bu çorba darı yarmasıyla pişmiş ve üstelik içinde naneside olan ayrılanlı çorbaydı. Çorbayı bir çırpıda höpürdettiğim bir oldu. Garsonun yüzüne biraz daha getirin der gibi bakmalarım bir tas çorbanın daha bana gelmesi bir oldu. Çorbadan sonra lahmacun ve ayrılan. Sonra koca kayık tabaklarda çok değişik kebaplar, arkasından içli ve çiğ köfteler. Sonra değişik bir tatlı. Sonra mire denen birer yudumluk kahve özü ve çaylar. Bir yanda Urfa'nın yanık ve hararetili havaları, bir yanda ortalığı yıkıp yemi ren usta davulcu, bir yanda da yemekten tıslayan ve oyun döktüren insanlar. Ama ortam çok edepli. İçki içmek isteyenler başka bir odaya alındılar.

eşliğinde al bayrağımız hak ettiği yada zaten hakkı olan yerine dikilmişti. İşte Urfa'nın şanlılığı buradan geliyordu.

Harran'dan dönüp otele yerleştikten sonra, tur yada gezi başkanımız akşam sıra gecesine gidileceğini söyledi. Urfa'ya gelmişken sıra gecelerine gitmemek olmazmış. Sıra geceleri Urfa'ya has bir eğlence türüymüş. Sıra gecesini üç yerde yapılmış. Bu yerlerden en meşhuru Kazancı Bedi'nin yeriymiş. Kazancı Bedri'yi bizler de televizyonlardan tanıyoruz.

Bizim grup 45 kişiydik. 30 kişilik bir yabancı grup vardı. Kesme taşlardan yapılmış kocaman konağımsı bir yere gidildi. Yalnız buranın sıra geceleri öyle televizyonlardaki gibi cıvı cıvık değil. Edepli, erkânı, usul ve kaideleri var. Kendi aralarında saygı ve sevgiye azami dikkat ediliyor. Tüm misafirler upuzun koridorumsu bir odaya alındı. Yer döşeklerine oturuldu. Önümüze sehpaşısı masalar kondu. Bir yandan Urfa'nın ünlü türkü ve şarkıları söylenirken işinin ehli ve piri olan bir delikanlıda davul çalmadı davulu resmen

Bu arada gurubumuzun güzel kızına orada da talip çıktı. İki yüz milyar başlık parası ve dönümlerce araziler emre amade kılındı. Ama kız kalkıp ilgilerine teşekkür ederek nişanlı olduğunu söyledi. Kız Urfa yöresine has bir oyunlar oynadı ki, başta Urfalılar olmak üzere herkesin ağzı açık kaldı. Burada hepimizin ilgisini çeken başka bir şeyde 75 kişilik guruba sadece iki delikanlı hizmet etti ve asla bir pürüz çıkmadan saygılı ve güler yüzlü olarak.

Günlerden Pazar, hareket saatimiz yakın. İlk önce Hz. Eyüp türbesine gidildi. Türbe, cami ve çilehane bir arada. Ortalık insan seli viğil viğil. Hz. E y ü p ' t e b ü y ü k Peygamberlerden. Onunla ilgili duyum, dedikodu ve söylentileri yazamayız ve yazmak da gerekmez. Hz. Eyyup'un adı Kuran'da Enam, Enbiya ve Sad Surelerinde geçiyor. Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimiz net bilgilere göre Allah Peygamberlerine istemediği kadar mal-mülk, evlat ve sağlık-sıhhat vermiş. Ama Hz. Eyyup'un iman, inanç ve samimiyetini denemek için malını-mülkünü, evlat ve iyalini, sağlık ve sıhhatini geri almış. Hz. Eyyup'ta bütün bunlara sabreyleyip imtihandan galip çıkmış. Kur'an'da ve sahih hadislerde başka bilgi yok. Ama dilden dile dolaşanlar başka. Buna göre Hz. Eyüp öylesine zelil olmuş ki. Bütün vücudunu irin kaplamış. Irinler akar olmuş. Vücuduna kurt düşmüş, kokmuş. Dayanılmaz hale gelmiş. Onu götürüp çöplüğe atmışlar. İyi de ne kur'an'da ve ne hadislerde böyle bir bilgi yok. Bütün bunlar Yahudilerin uydurması. Bu bilgiler Yahudilerin **K a b a l a** adlı kitaplarında yazılı. Yüce Allah'ın seçkin bir kulunu irinler kurtlar içinde bırakıp, kokutup çöplüğe atılacak kadar zelil etmeyeceği besbelli bir şey. Yahudilerin maksadı, Peygamberlere olan kin ve nefretlerini kusup onları böylece küçük düşürmektir. Bu Kabala kitabında bizim dinimizi hurafe ve asılsız bilgilerle doldurup tahrif edip bozmak

için inanılmaz sahtekârlıklar da var. Bu İslâm dışı hurafelere inanıp yoldan sapanlarımızda çok.

Şimdi Balıklı Göl'deyiz. Balıklı Göl az çok herkesin bildiği ya da duyduğu bir yerdir. Buranın mazisi üçyüz sene öncesine kadar gidiyormuş. Uzunlamasına büyükçe bir göl. Etrafı iyi düzenlenmiş, çayır, çimen ve ağaçlık. Halk sele serpe piknik yapıyor. Sofralar dolma, börek ve köftelerle bezenmiş. Dışardan gelen ziyaretçiler bir daha fazla onlarca otobüsten yollar tıkanmış. Gölün hemen kenarında mescitler, camiler ve türbeler var. İğne atsan yere düşmez cinsten çok kalabalık. Herkes bir şeyler yapmaya çalışıyor. Kimi dudaklar kimil kimil, kimi eller yana yukarı açılmış, kimileri rükuda, kimileri secdede. Herkes Hz. İbrahim aracılığı ile Allah'tan dileklerde bulunuyor. İsteyen kul, yani yaratılan, verecek olansa Allah. Allah, "isteyin ki vereyim" diyor. İnsanlar da istiyorlar.

Göl ağzına kadar balık dolu. Onların keyfi yerinde. Bir sürü bedava ekmek elden su gölden. Yüz Allah yüz. Bu bedavacı balıkların yenmesi de günahmış. Balığın yenmesinin neden günah olduğu bilinmez. Ama bu inanç onların durmadan çoğalmalarını sağlamış ve bir balık imparatorluğu olmuş.

Bilindiği üzere bu göl ve balıkların önemi, halkın Hz. İbrahim'e olan sevgisinden ileri geliyor. Gerçi Hz. İbrahim'in yaşadığı devirle (M.Ö. 2000

yılları) balıklı gölün kuruluşu arasında bir bağıntı yok ise de mühim olan inanmak. Hz. İbrahim söz konusu olunca akan sular durur ve hatta durmakla kalmaz. Balta kesmez buz olur. Nuh tufanından sonra Hz. Nuh'un evlatlarından Sam, güney Irak'ta yani Mezopotamya'ya yerleşmiş. Hz. İbrahim'de bu Sam'ın soyundan gelmiş. Hz. İbrahim yine bu güney Irak'ta kurulan Keldani devletinin başkenti olan Ninova'da doğmuş. Hz. İbrahim'in yine Keldanilere ait olan Ururuk ve Kosin şehirlerinden birinde de doğmuş olabileceği sanılıyor. Az öncede yazdığımız gibi Hz. İbrahim zamanımızdan 4000 sene önce yaşamış. Babasının adı Tarah'ımış. Bu kişi tek tanrı inancına yakın bir dine inanıyormuş. Azer diye bilinen kişi ise Hz. İbrahim'in üvey babası ve amcasıymış. Bu şahısta iflah olmaz bir putperest ve put ustasıymış. Bu usta yaptığı putları yeğeni Hz. İbrahim'e sattırırmış. Hz. İbrahim'in anacığının adıda Uşa olasıymış.

H z. İbrahim'in mensubu olduğu Keldani devletinin başkanına Nemrut denirmiş. Mısır Fravun'ununda olduğu gibi Nemrut, gördüğü bir rüya üzerine doğacak tüm erkek çocukları öldürme kararı almış. Nasıl olduysa olmuş Annesi Hz. İbrahim'i doğurup büyütmeyi ve Nemrut'un şerrinden korumayı başarmış. O zamanın Keldani devleti gök cisimlerine (Güneş ve Ay'a) ve onları temsil eden putlara taparlarmış

H z. İbrahim amcası Azer'in yaptığı putları pazarlayıp satmasına rağmen onlara inanmaz, fırsat buldukça da onları kırıp ufalamış. Onun akli fikri doğmayan, doğurmayan, eşi benzeri olmayan, her an her yerde olabilen, görünen ve görünmeyen, bilinen ve bilinmeyen, her şeyleri yaratıp düzene koyan bir Allah'ın o l a b i l e c e ğ i düşüncesindeymiş. Nihayet Allah kulu İbrahim'e dinin ana kurallarını bildiren on sayfalık bir k i t a p i n d i r e r e k peygamberliğini müjdelemiş.

P ek çok Peygamberle b e r a b e r b i z i m Peygamberimizin başına gelenler Hz. İbrahim'in de başına gelmiştir. Bu ilk bakışta zalimin mazlumun galibiyeti gibi gözüküyor ise de, zaman içinde zalimin sesi kesilir. Hakikat bir güneş misali âlemleri aydınlatıp nura boğar. Kralları Nemrut ve halkı tarafından horlanan Hz. İbrahim 950 Km. kat ederek 600 kişilik maiyetiyle beraber Urfa'ya gelir. Urfa'da ne kadar kaldığı bilinmeyen

Sonraları kendisi de Hz. İshak'ı doğuracak olan Sare, Hacer hanımı başından atma yollarını arar ve bulur. Buna göre Hacer ile oğlu Filistin'den sürülmelidir. Vede öyle olur. Hz. İbrahim hanımı Hacer ile oğlu İsmail'i alıp 1000 Km. yol kat ederek Mekke'ye gelir. O zaman Mekke simsiyah kayalıklarla çevrili, bir dal bile yeşilliğin bulunmadığı güneşin altında kavruyan bir yer. Üstelik ortalıkta in cin yok. Bir ana ile bir çocuk. Ama buraya gelişin bir sebebi olmalı. Yoksa bir kanayaklı ile sabisi, kurda kuşa

H z. İbrahim bir yandan putları paralarırken bir yandan da kendisine inen emirleri tebliğle başlamasıyla beraber, Nemrut'la gırtlak gırtlığa gelmesi de bir olmuş. Bu mücadelede Nemrut'un Hz.İbrahim'i ateşin içine fırlattığını, ama ateşin bir gül bahçesine dönüşüp Hz. İbrahim'i sarıp sarmaladığını ve bu husustaki rivayetleri hepimiz biliyor duyuyoruz. Balıklı gölün de bu gül bahçesini temsil ettiği sanılıyor.

Peygamber 1000 Km. kat ederek Filistin'e gider. Hz. İbrahim yine bilinmeyen bir sebeple Mısır'da geçer. Mısırdaki tekstil işleri ile uğraşır. (Bizi sakallı Mehmet paşa misali) Ve zengin olur. Orada Hacer hanımla evlenir. Önceki hanımı Sare hatundan çocuğu olmaz. Esasen Hacer hanımla evlenmesini ilk hanımı Sare ayarlar. Ama ne hikmetse yine Filistin'e dönülür. Bu arada Hacer, Hz. İsmail'i doğurur. Hz. İsmail'in doğumu, çocuğu olmayan Sare'yi çileden çıkarır.

yem olsun diye getirilip bu yadellere bırakılmaz. İşleri evirip çeviren bir güç her an onlarla beraber. Çünkü Mekke coğrafi ve topoğrafik olarak tam d ü n y a n ı n m e r k e z i durumunda. Esas olarak da Allah'ın yeryüzünde "benim evim" dediği Kâbe'nin temelleri, bu çorak ve kayalık topraklar üzerine atılmış. Herhalde Hz. İbrahim'i kuş uçmaz, kervan geçmez bu topraklara çeken kuvvet yüce Allah'ın sonsuz gücü ve iradesi olsa gerek...

Belediye Başkanı Osman Arı ile Belediyemizi konuştuk

Dergimiz sayfelerinde zaman zaman Belediye hizmetleri ile alakalı çalışmalarından okuyucularımızı haberdar ediyoruz. Bu haberler Çetmilileri bir yönü ile bilgilendirse bile, geleceğimizi görmek ve yapılanları iyi anlamak için Sayın Osman Arı ile konuşmanın daha yararlı olacağına inandık. Merak edilen kimi konularda birini ağızdan açıklayıcı bilgilerle siz okuyucularımızın huzuruna çıkalım dedik. Sorduğumuz soruları, halkımızın merak ettiği konulardan seçmeye çalıştık.

hayatından bıkan hemşerilerimiz stressiz sakin ve günlük ihtiyaçlarının neredeyse tamamını bulabileceği şirin bir belde olarak görüyorum. Ve akabinde de herkesi buraya davet ediyorum. Torosların eteğindeki bu sılamıza herkesin gelmesini temenni ediyorum.

Yapılan hizmetlerin önemli bir bölümü geçmişte dergimiz sayfelerinde yayınlandı. O açıdan yeni çalışmalarınızdan kısaca bahsedermisiniz?

İşte sorularımız ve sayın Osman Arı'nın cevapları:
Bu gün itibarıyla Çetmi'nin şimdiki halinin bir tahlilini yapar mısınız? Sizin açınızdan manzara nedir?

Kıymetli hemşerilerim öncelikle herkesi selam saygı ve muhabbetle selamlarım. Tabii ki beldemiz artık pırıl pırıl tertemiz yaşanabilecek hafta tatilini yapabilecek bir belde konumuna gelmiştir. Şehir

Küresel ısınma adı verilen felaketler nerdeyse artık dünyanın her tarafında hissedilmeye başlandı. İklim şartlarının değişmesi, kuraklık tehlikesi ve yaşanacak su sıkıntıları bunlardan başlıcaları. Çetmi'nin su kaynakları ile alakalı düşünceleriniz nelerdir?

Belde insanlarımızın sılayı rahimlerinde buz gibi su içip mutlaka uğrak verdikleri kaynar

pınarımıza yakışan bir mesire alanı düzenlemesine başladık. İnşallah 19 AĞUSTOS 2007 PAZAR gününe yetiştirilip belde halkımızın hizmetine sunulacaktır. Önümüzdeki aylarda da yeşillendirme çalışmalarıyla harika bir eser beldemize kazandırılmış olacaktır.

Üç yıldır olduğu gibi gerek altyapı gerek üst yapı çalışmalarına hiç durmadan çalışmalarımız devam etmektedir. Bunun devam eden kısımlarından Veli Çavuş Caddesi (tepecik mevkiinin) kilitli taş düzenlemesini tamamlayarak beldemiz insanların hizmetine sunduk. Bir başka düzenleme işi ise Kuzanda Spor sahasının üstündeki caddenin kilitli taş düzenlemesini tamamlayarak beldemiz insanların hizmetine sunduk.

Ayrıca şu an seki mevkiindeki imara açılan bölgelerde bazı inşaatların başlaması ile beraber bizde su isale hattı ve 300 tonluk içme suyu deposu inşaatı başlamış bulunmaktadır.

Kasabamızın içme ve sulama suyu Uluhavt, Gürülevik ve Sivrat kaynaklarından beslenmektedir. Yaz aylarında içmek ve baskılı mevkiini sulamak için kullanılan Gürülevik şebeke hattı yetersiz olduğundan yeni bir şebeke hattı ilavesi yaptık.

Bundan böyle baskılı mevkisi ile beraber kasabamızın 50 yıllık içme suyu problemi çözmeye çalıştık. Malum gerek ülkemizde gerekse beldemizde yaşanan küresel ısınma torosları bile etkilemiştir. Bu küresel ısınma kendini 6-7 ncı aylarda hissettirmiştir. Bizde boş durmayarak gerekli çalışmalar tarafımızdan en aza indirmek üzere imkanlar nispetinde çalışmalar yaptık.

Benim gözümde bölgenin kaderi ve geleceği olan Çetmi-Akpınar yolunun 3 yıllık devasa bir uğraş ve çaba neticesinde inşallah 19 2007 PAZAR AGUSTOS; a kadar asfaltlama işi yapılacağı kanaatindeyim. Bu yolun asfaltlama işi tahmini bir (Bir trilyon) gibi bir kaynakla yapılacaktır. İnşallah bu yolun yapılması ile beraber gerek belde halkı, gerekse Ermenek, Başyayla, Sarıvelliler ile beraber bütün civar beldelerde istifade edeceklerdir. Benim hayalimdeki büyük iki proje olan elektrik ve asfalt işi tamamlanmış olacaktır. Şimdiden hayırlı olsun diyorum.

Geleceğe yönelik önemli projeleriniz ve çalışmalarınız nelerdir?

Kasabamızın seki mevkiinde imara açmış olduğumuz bölgenin gerek altyapı gerek üst yapısını tamamlamak, Ayboğazi mevkiindeki Su dökülen şelalesinin yolunda iyileştirme, çevre düzenlemesini yaparak şelalenin o tertemiz havasını ve suyunun kıymetini insanlarımıza göstermek

amacı ile orada gerekli çalışmaları yapmak, ekinlik yolu düzenlemesini yapmak, yaylalarımıza kazandırılan elektrikle ihtiyaç olan bölgelere su imkanı sağlayarak gerekli çalışmaları yapmak.

Yöremizi de ilgilendiren Mavi Tünel Projesi'nin yapımına başlandı. Bu projenin kısa ve uzun vadede Çetmi'ye katkıları ne olacaktır?

kanaatindeyim. Şu an konuşmak için çok erken olduğunu düşünüyorum. Atık suların arıtılması hakkındaki gelişmeler nedir?

Tabii ki bu şu an itibariyle bir devlet politikası altında çözüme kavuşacaktır. Bizler belediye olarak Çevre Bakanlığı ile şimdilik proje aşamasında ve çözümü konusunda gerekli yazışma ve çalışmalar devam etmektedir. Yapılan en son

Tabi Mavi tünel Cumhuriyet tarihinde yapılan en büyük projelerden bir tanesi, bu proje ile Göksu nehrini ilimiz Konya Ovasına akıtılacaktır. Bu proje bizlerden ziyade asıl amacı konya ovasının sulanmasıdır. Bu da ilimizde yapılan sulu tarımda çiftçilerimize ve bölge insanına ciddi kazanımları sağlayacaktır. Çok kısa zamanda Çetmi'ye ciddi bir getirisinin olmayacağı

çalışma neticesinde en geç 2012 yılında çalışmalara başlanması hedeflenmektedir. Tabi bizler bununla beraber Avrupa birliği hibe fonundan bir destek gelmesi halinde bu çalışmaların daha önce hedeflenmesini ümit ediyorum. Bu sadece Çetmi için değil bütün ülke ve bölgemizin çok ciddi bir problemi olarak görüyoruz. Bölge Belediye başkanları olarak bu çalışmaları hep birlikte takip ediyoruz.

Halis Yazıcı

Komşu hakları

Çetmi'nin Sesinin 40.sayısını hazırlamaktayız. 39 sayı geride kaldı. Bu zamana kadar menkıbeler, espriler, şiirler ve hatıralar yazdık. Ama komşu haklarına hiç mi hiç yer vermedik.

En yakın komşumuz olan Bolay Kasabası bilindiği gibi karşımızda. Kuş bakışı hemen görünmektedir. Oradan da çok muhterem adamlar geldi geçti. Ve şu anda onların nesilleriyle komşuyuz. Acılı tatlı günlerimizde birbirimizin dertlerine ortak olmaktayız. Bolay'ın tüm halkına selam ve sevgilerimizi iletiyor geçmişlerini rahmetle anıyoruz.

Biraz da onlardan bahsetsek herhalde komşu haklarına bir nebze cikte olsa riayet etmiş oluruz. Hoş görüleceğini umarım.

BOLAY'LI HACI ABDURAHMAN

Hacı Abdurahman sülale olarak Hacı Mustafalarda şimdiki Bolay'daki (Kara Mehmet lakabıyla) bilinen eski muhtar Mehmet Yılmaz'ın dedesidir. Yakın zamanda aramızdan ayrılan, yine eski muhtarlardan Abdurahman'ın

Hacı olarak bilinen merhum Hacı Yılmaz'ın babası, (Mekânları Cennet olsun hepsini rahmetle anıyoruz.) aynı zamanda ata, dede dostumuzdur. Yine bahsettiğim eski muhtar Kara Mehmet ve amcazadelerden Türediler ve daha birçok nesille dostluğumuz, arkadaşlığımız ve samimiyetimiz devam ediyor. Hapsi saygıdeğer insanlar. Her ne kadar "yemenin içmenin lafı olmaz" denilse de, demek zorundayım; Çayları kahveleri, sofraları meydanda. Allah razı olsun hepsini tekrar saygıyla anıyorum.

Şimdi Hacı Abdurahman dedik. Güldürücü hal ve hareketleri çok hoşuma gittiğinden aklıma geldi...

Bizim yörenin yaylada zamanlar, hanımlar orada olur. Hepimiz biliyoruz. Erkekler köyde. Tabi bu erkeklerin yemek yapan olmayınca açlık çektiği anlamına gelir. Öyle bir günde komşusu Topal Ali vardı. Mekânı Cennet olsun. O da Bolay'ın eşref adamlarından sayılır. İnsan şimdiki kaşıkçı Ömer'in babası Hacı Abdurahman'ın hanımı Ermenek'in Davdas köyündendi. İki bir aklıktan dert yamışlar.

Hacı Abdurahman;

-“Ulan ay Ali” demiş, “Ahırda elli gadar yumurta var, ekmek yok. Benim karnım aç.”

Topal Ali:

-“Ulan hacı, onun kolayı var. Sen git üç-dört yumurta hazırla, bende şurdan iki dürüm ekmek

tavlayayım, yarım okka kadar da tereyağı alayım. Senin evde bişirir yeriz. Bende acım.” Demiş.

Bunun üzerine Hacı hemen evin yolunu tutar. Zaten ev çok yakın. Bizim Topal Ali goca, sözünü yerine getirir. Bol ekmek ve yağ alır varır. Bakar ki bizim Hacı üç tane yumurta getirmiş ocağın başına koymuş. Ali Goca gelince;

-“ulan ay Ali, heç haberim yok. Kör olası Davdas'lı hep yumurtaları yaylaya götürmüş. Üççeğiz şey galmış” derken... Bizim Ali goca ustaca bir davranışla:

-“Ulan Hacı biz ikimizde yaşlı bir adamız. İkimize üç yumurta yeter. Sen şu destiyi al, Kılışlının çocuklarından birini bul Hamidi munarından bir su getirt. Ben de sen gelene kadar yumurtaları bişireyin” der.

Hacı destiyi alıp sokağa çıkar çıkmaz, bizim Topal Ali, topal bacağını kucaklayıp ahır merdiveninden ahıra iner. Aaa birde ne görsün hayvanların yalaklarında elliden de fazla yumurta var. Ali goca ne kadar alabildi ise araklayıp yukarı çıkar. Hemen hepsini kırıp üç tanesinin kabuğunu oraya görünür bir yere koyar. Diğerlerini ateşe atıp yakar yok eder. Bu arada bizim hacı sudan gelir. Baka ki tava ağzına kadar yumurtayla dolu. Kabuklara bakar sadece üç tane.

-“Ulan Ay Ali, bizim kör olası Davdas’lı da bişirir yumurtayı a m m a b u g a d a r gabardamaz” demiş. Ali goca yine gayet ustaca;

-“Hacı Davdas’lı yumurta bişirmesini ne bilsin. Ben bunu asgariyede öğrendim.”

Yumurtalar pişer sofrayı hazırlarlar ve nihayet yemeye başlarlar. Bizim Hacı bakar ve anlar ki o yumurtalar üç tane değil amma ne yapsın? İki üç lokma almış “elhamdülillah, ammada yedik ha” demiş. Maksat Ali Goca’da çekilecek sonra kalanı Allahu âlem kendisi yiyecek. Topal Ali’de o çekilince ekmekle birlikte yumurtayı daha fazla götürmeye başlamış. Bizi hacı dayanamaz ve “Ay Ali sen yedikçe benim bir iştahım daha geldi” deyip tekrar yanaşır sofraya bir lokma daha alır. Bizim usta Ali goca yarım yufka ekmekle kalan yumurtanın hepsini toparlayıp mideye gönderince Hacı ikinci

lokmayı alamamış ve Ali Goca’ya,

Eyi herze yedin Ali” demiş. Bundan sonra iki kafadar üç ay gibi bir zaman birbirlerine küs gezmışler... Sonra barışmışlar. Allah ruhlarını şad etsin...

AV TÜFEĞİ

Bir gün bir yabancı adam av tüfeği getirmiş ve bunu satacağım demiş. Hacı tüfeğe şöyle bir bakar ve “bir Çarşamba’yı, Perşembe’yi bilmeyen birsi bulunur” demiş. Yani tüfeği beğenmemiş. Tüfekten anlamayan biri denk gelir alır. Olacak ya oğlu Hacı sokakta tüfeği dekk getirip almış. Eve gelince “baba bir tüfek aldım. Bak bakalım iyi mi?” Hacı bakar ki o beğenmediği tüfek. “Oğlum bu gün Çarşamba mı Perşembe mi?” demiş. “V a l l a h a b a b a bilemeyeceğim.” Bu sefer hacı “ Demek ki Çarşambayı perşembeyi bilmeyen bizde

de varmış” der. Rahmetle anıyorum.

HEDİYE DANAGani'nin Mehmet dayı (Biseci) şöyle anlattı: Fehmi dayının eşi, Hacı Abdurahmanın torununa bir dana hediye vermiş. İki yıl sonra dana tosun oldu ya... Bizim Fehmi dayının tosun kaybolur Onbeş yirmi gün arar bulamaz. Bir gün köy halkından biri Fehmi, senin tosunu Ilıca pınar yaylasında falan munarda sulanırken gördüm. Bu söz üzerine Fehmi dayı hemen yola revan olur. Tosununu bulur getirir. Ne çare ki arkasından bir Ilıcacınrlı gelir ve “Benim tosunumu niye getirdin Fehmi dayı?” der. O, bu tosunu bana hacı dedem verdi ben iki yıldır büyüttüm” Adam, “Ben bu tosunu Hacı Abdurahman’dan satın aldım” der. Fehmi dayı bir şey diyemez. Adam tosunu alır gider. Mehmet dayı sonra caminin önüne varır. Baktım İbadı Mehmediyle münakaşa yapıyor. İbadı oğluma den ki tosunu sattın, Fehmi'nin emeğini vereceksin. O diyor vermem Mehmet dayı şu hacıyı bir tavlayeyin der, “ Ulan İbadoğlu dedesi, yaşlı dedesi ona neye verecek? Halt etmesin o dedesine versin. Dedesine de bakacak tosununa da” der. Bunun üzerine hemen Hacı söz alır; “ Ulan Gani'nin oğlu senin esaletinde bir heriflik var. Ulan İbadoğlu, sen her yerde bu alabacaklığı yaparsın.” Der ve fasıl böyle biter.

Âlim Aslan

Haydi sizi geçmişimize götüreyim -2-

Zamanın geçmeyen günleriydi belki o günler. Hani şu ekmeğin zor bulunduğu, toprağın bereketsizleştiği... Şimdilerde bir saat kesilse bile hayatımızı felç eden elektrik ve suyun olmadığı. Gaz yağının lüks, evde, ahırda sokakta çıra yalamamızın vazgeçilmez aydınlatma aracı olduğu günlerden bahsediyoruz.

Bozdağ'ın zirvesinden çantamızın vazgeçilmez aksesuarı gara çaydanlığımızla küçük bir kürede etraftan topladığımız şöyle katran karası bir bardak demli çayımızı yudumlarken, etrafı seyre koyulup hayal âlemine doğru bir yolculuğa çıkıyoruz. Çok değil, hayır hayır çok değil, belki sorsak "aaaah yeğen göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Dün gibi, bugün gibi" diyecekleri devre doğru gidiyoruz.

Hani daha pelitli alanların yemyeşil pelit olduğu, her adımda bastığınız gırmaların, çilimpilerin kütür kütür ettiği. Hani bir saat kök baltasıyla şöyle bir devinsek bir yük pelit tomsusunun hora yığıldığı... Hani bir fillise taş atsanız altından bir tavşan göceninin pırradak çıkiverdiği... Keklik mi dediniz?

Ohooo, her goyağında gavgubudurak seslerinin bolca duyulduğu...

Ama insanların yemeksiz katıksız aç gezdiği, yoo hayır çalışmadığından değil, belki tırnaklarıyla toprağı kazdığı, ama kıtlığın hüküm sürdüğü, yani bize bugün inanılması zor gelen, komşunun komşusundan bir avuç buğday, bi avuç un istediği, bolca sakızlık karıştırıp ekme yapıldığı... Üç beş ekmeğe herkesin katık olduğu, dögmeli ekmeğin bal gibi yendiği o günlere... Hani şimdi yaşlılarımıza çitlatılınca gözlerin dolduğu "vayyy be" dedikleri düne gidiyoruz. Hayatın yaşanmış acı yönlerini bir tarafa bırakıp kendimizce tatlı yönlerine bakmaya çalışıyoruz.

Şöyle bir gezinip dağlara, tepelere, kepirlere, gandaklara garlıklara uğruyoruz.

Belki şimdilerde rüzgâr uğultusundan başka bir şey duymadığınız o dağlarda azık çıkısını beline dolamış, gel düğüş düğüş diye inek güden çocukları. Bulduğu bir karaltıda takur tukur sesleriyle odun eyleyenleri, erden gün ağarmadan evden çıkıp baskıya kurduğu keklığıyle kümede nasibini bekleyen, canı sıkılınca galınca bir tütün dolayıp püfürdeten şimdinin yaşlı o zamanın genç delikanlılarını görüyoruz. Selam

verip ilerlerken yolumuz oba silasına düşüyor. Tam da kuşluk ilkesinin üstüne varıyoruz. Süt sağmaya çalışan kadınlarımızın ellerinde ilki torbalarıyla biçi biçi gareyce gabiş kız gırca morca tömü sesleri birbirine karışırken, çekli kapısının açılmasıyla anasından bi damla süt emebilmek için bir anda kapıya hücum eden körpecik oğlakların meleyişleri çınlatıyor kulaklarımızı.

Şimdilerde belki bolluktan beklide üşengeçliğimizden ekmediğimiz tarlalarımızın o zamanlar kepirleri bile boş kalmayan ekin salısına düşüyor yolumuz. Yakıcı yaz güneşinin altında yanık türküler söyleyerek orak sallayan, harmanda düğün süren, malama savuran kıl hararlara saman basan... Bir yandan da haline şükreden vefakâr geçmişimizi görüyor bir parça cılga yollardan daşa gayaya sürtüne sürtüne köye saman çeken... Eşeğin ayağındaki mıhlardan birkaçının düşmesinden dolayı her adım atışında çıl dırt çıl dırt eden nal seslerini dinliyoruz.

Birden gök gürültüsünü andıran bir sesle irkiliyoruz. Mikrofon ve operlörlerin icat edilmediği bir devirde okuduğu ezan sesi ta Dikmen dedesinden duyulan hocanın okuduğu sabah ezanını içimiz ürpere ürpere dinliyoruz.

Aydın Özkul

Hadimi Hazretleri

Haz. Hadimi'nin asıl adı "Ebu Said Hadimi'dir. 1701-1762 yılları arasında yaşamıştır. Mezarı Hadim ilçesinin batısındaki mezarlıkta üstü açık bir türbe içinde bulunmaktadır. Rivayet edildiğine göre Allah'ın rahmetinden yoksun kalmamak için kendisine kapalı bir türbe yaptırılmasını istememiştir. Bugünkü mezarı, Konya Valiliği görevini ifa ederken torunlarından Kemal Hadimli tarafından 1952 yılında yaptırılmıştır.

Haz. Hadimi'nin dedeleri Buhara Türklerinden olup, XIV. asrın ikinci yarısında, bugün Taşkent ilçesine bağlı Avşar kasabası yakınındaki Karacasadık mevkiinde yerleşmişlerdir. Bundan yaklaşık üçyüz sene sonra da, babası Kara Hacı Mustafa Efendi Avşar'dan ayrılarak Hadim ilçesinde yaşamaya başlamış ve Haz. Hadimi de kısa bir süre sonra burada dünyaya gelmiştir. Bu arada belirtmek gerekir ki, babası Mustafa

Efendi, âlim ve fazıl bir kişi olduğu için Anadolu'nun övünç kaynağı anlamına gelen "Fahr-ü-Rum" lakabıyla anılmıştır.

Haz. Hadimi ilköğrenimini babasından almıştır. Daha sonra, valide hanımlarının uygun gördüğü şekilde İstanbul'a giderek devrin ünlü bilginlerinden Kazabadi Ahmet Efendi'den öğrenimini tamamlayarak icazetini (diplomasını) almıştır.

Bunun üzerine, memleketi Hadime dönmüş ve orada ders okutmaya ve eserler yazmaya başlamıştır. Yetiştirdiği insanları ve yazdığı kitapları kısa sürede üne kavuşan Hadimi Hazretleri, önce padişah Üçüncü Ahmet sonra da birinci Mahmut tarafından İstanbul'a davet edildi. İkinci gidişinde Padişahın da hazır bulunduğu bir cemaate Ayasofya Camii'nde Fatiha i Şerife'nin tefsirini yaptı. Bu tefsirin güzelliği padişahın ve âlimlerin dikkatini çekti ve takdirlere mahzar oldu. Bunun üzerine İstanbul'da kalarak Osmanlı Devleti içinde yazılan dini eserlerin, kendi incelemesinden geçtikten sonra yayınlanması görevi teklif edildi. Fakat Hadimi, Hadim'de kalarak öğrenci yetiştirmeyi bu görev teklifine tercih ederek memleketine döndü. Pek çok âlim yetiştirmiş olup bunların arasında "Ayaklı kütüphane lakabıyla anılan Müftü-zade Muhammed Antaki, İsmail Gelenbevi, Mehmet Kırkağaci, Hafız Osman Üskübi, Ahmet Ürgübi, Konyalı İsmail Hakkı, Hacı İsmail

Kayseri gibi âlimler yer almaktadır.

Hız. Hadimi Hanefi mezhebindendi. Kendi el yazısı ile yazdığı bir yazıda; oniki imamdandır olan Cafer-i Sadık neslinden, dolayısıyla Hız Peygamber'in neslinden gelmiş olduğunu yazmıştır.

Hız. Hadimi'nin İslam hukuku, İslam ahlakı ve sosyal konularda birçok eseri vardır. Altmış üç eseri arasında, Tarikat-ı Muhammediye, Besmele Şerhi, Nakşibendî Risalesi, Mecmüat'ür Risale en çok bilinenlerdir. Ayrıca bir divanı dolduracak kadar şiir yazmış olduğu bilinmektedir. Çok bilinen bir beyti:

"Kamil odur ki koya her yerde bir eser,

Eseri olmayanın yerinde yeller eser."

Hadim'in tam batısında yer alan yüksekçe bir konumda bulunan Temreği pınarı semtinde bugün her biri yüzlerce yıllık ons ekiz çam bulunmaktadır. Rivayete göre Hız. Hadimi eserlerini birkaç insanın zor kucaklayabileceği bu çamların gölgesinde yazarmış. Orman Bakanlığı uzmanlarına bu çamların yaşlarını tespit ettirmek için başvuruda bulundum. Sonuçta her birinin en az 600 yaşında oldukları belirtildi. Hadim Belediye Başkanlığı bu anıt ağaçları dikenli tellerle koruma altına aldı. Buna rağmen son birkaç yıl içinde bunlardan biri kurudu.

Hüseyin Gökğün

Adamın biri yol kenarına dikenler ekmiş. Önceleri zararsız gibi görünen bu dikenler, zamanla gelip geçenleri rahatsız etmeye başlayınca, şikâyetler çoğalmış. Fakat adam bu şikâyetleri duymamazlıktan gelmiş. Derken, Allah-u Teala'nın bir veli kulu gelip adama dikenleri sökmesini söylemiş. Adam da: "Bir hayli gün var babacığım. Bugün olmazsa yarın; bir gün mutlaka o dikenleri sökeceğim" demiş. Bunun üzerine Allah dostu, adama şöyle demiş: "Hep yarın diyerek bu işi erteliyorsun. Fakat bil ki günler geçtikçe o dikenler büyüyüp güçleniyor, sense güç kaybediyorsun. Dikenler gençleşiyor, sense giderek ihtiyarlıyorsun..."

İşte, bizlerin işi de bunun gibidir. İşlemekte ısrar ettiğimiz günahlar, o adamın dikenlerine benziyor ki 'tövbe' ipine sımsıkı sarılmadıkça, günah daha ısrarlı yerleşir hayatlarımıza... Başında dediğimiz gibi, sanırsız ki kontrolümüz altında ve sanırsız ki tövbe etmek, an meselesi!

Hep erteleriz bir şeyleri, tüm umudumuzu yarınlara bağlayarak. Ve unutarak, bu günlerin de aslında 'dün'lerin, 'yarın'ı olduğunu. Oysa Âlemlere Rahmet diye gönderilen Efendimiz sallallahu aleyhi

Yarına Erteleme

vesellem, on beş asır evvel veriyor gereken cevabı: **"Yarınıclar helak oldu!"** Başka söze ne hacet...

Hep erteleriz bir şeyleri... Ve ne acıdır ki, fark etmeyiz asıl ertelediğimizin kendi hayatımız olduğunu! Kaç ana-baba vardır, evlatlarının dini eğitimini hep bir daha ki yaza erteleyen...

Kaç genç kız örtünme işini okul sonrasına; kaç delikanlı namaza başlamayı bir başka Cuma'ya erteleyen...

Bir ilmihal, bir itikat kitabı veya Kur'an öğrenmeyi erteleyenler, Allah-u Teala'nın rahmet kapısı olan sohbetleri bir daha ki haftaya erteleyenler. İnsanın yüksek bir yere çıkıp aykırısı geliyor: **Neye güveniyorsunuz, ey insanlar!**

Ertelediğiniz zamanlara dek yaşama garantisini hangi merciden aldınız? Allah'ın -cc- 'Habibim' dediği elçisi bile bilmezken ömür sermayesini; sizlere yarına dair bunca güveni kim veriyor ki, bu rahatlıkla erteleyip durmaktasınız, her yarını bir sonrakine...

Ey müminler! Bilmez misiniz ki, hayat tekrarı olmayan 'tek film'dir. Ve ertelediğimiz her zaman dilimi, kendi hayatımızdan çalmaktır, görmüyor musunuz?

Peki, o zaman çözüm ne? Diyeceksiniz. Çözüm, yapmanız gereken her ne ise onu 'şimdi' yapmak. Zaten o 'şimdi' dediğimiz andan başka hangi zaman var elimizde; geçmiş gitti, gelecek ise gelip gelmeyeceği belli değil! Öyleyse, elimizde olan en büyük sermaye, şimdiki an. Tek gerçek zaman.

Ey nefsim!

İşlemekte ısrar ettiğin ne kadar günah varsa, hepsine şimdi tövbe ediyorum. Ve tövbemin ardından aynı günaha, bin kez dönecek olsan da bilesin ki, ben de senin ardından bin kez tövbe edeceğim ama hepsini bugün yapacağım. Çünkü ben ölüm meleğini, bir saniye bile 'erteleyecek' güçte değilim. Sen de biliyorsun ki, hayat yapman ve yapmaman gereken pek çok şeyle dolu. Öyleyse illa bir şeyleri ertelemek istiyorsan, nefsinin arzularını erte, dünyaya olan taleplerini erte!

"Ölüm, mümin için nimet; kâfir içinse felakettir" sözü, bu yüzden söylenmiştir. Kâfirin hazırlığı yoktur.

Oysa mümin, tüm yapması gerekenleri zamanında yapmış ve Rahman'ın emanetçisi geldiğinde 'biraz daha zaman' deme lüksü bulunmadığını unutmamıştır. Durum böyleyken ey nefsim: Eğer muradın ebedi kurtuluşa ermekse, Resulüallah'a -sav- uy ve helak olanlardan olma!

Şeytanın seni yolundan alıkoymak için telkin ettiği her ne varsa erte! Ama hayır; ama güzelliği; ama Resulün ahlaki ile ahlaklanmayı, Rahman'a tabi olana tabi olmayı ve ille de kök salmış günahlarına tövbe etmeyi, sakın erteleyeyim deme! Ve sen mümin kardeşim! Bilesin ki, Hakka tabi olma yolunda, nefsinin en ciddi hastalıklarından birisidir erteleme ve sen sen ol, bu hastalıkla mücadeleyi asla yarına erteleme!

Geçmiş Gelecek

Çetmi'nin geçmişine doğru yapacağımız kısa bir yolculuk bizi nerelere götürür acaba? Hiç Düşündünüz mü? İmam rahmetlinin okuduğu ezanlar çınlar kimilerinin kulaklarında. O ne muhteşem sestir öyle der... Ezan sesine kuş sesleri karışmıştır. Derenin çağırması bütün köyden duyulmaktadır. İmam rahmetlinin gürleyen sesi dağlarda yankılanmaktadır... Göbüdalı del lal çağırır. Emmiler dayılar duyduk duymadık demeyin ha... Der. El yaylaya göçüm zamanı gelmiş, bütün köy halkı yollara dökülmüştür. Köyde in cin top atmaktadır. Katırlar ve eşekler, koca koca öküzler, davar sığır koyun daracık yollardan yayla yolunu tutmuştur. Herkes kendi obasına yerleşmiştir.

Yakacak odunlar eylenmiştir. Selem gatmerleri yapılmış, göç gavıtları yenmiştir. Yağlık toplamıştır çocuklar. Yanında gırtalak da vardır. Güçük esikde dolaşırken pır diye uçuveren bir keklik ürpertmiştir içinizi. Sonra yumurtalarını bulmuşsunuzdur. Yâda ansızın önünüze çıkıveren kepir ilanı ürktümüştür içinizi. Bulduğunuz sağırkulak mantarı ne güzeldi, karlıktan getirilen karlarlar sıcak yaz günlerinde pekmezlenip yenmiştir.

Obada herkesin bir damı vardır. Her şey o damda olup bitmektedir. Bir tarafta kap kakaklar, diğer tarafta yığılmış yataklar, yoğurt tencereleri, helkelerde sular ve haranı... Ocakta yanan elikesiklerin üzerinde kaynayan isli çaydanlık.

İlki zamanı gelmiştir. Obanın kadınları koyun ve keçilerinden süt sağlamaktadır. Her keçinin özel bir

adı vardır ve o adla çağırılırlar, kimisi biçi biçi diye. Ara sıra keçiler ve koyunlar meleşirler. Bu çağrıya kendi özel yerlerinde katılı oğlaklar cevap verirler. Biraz sonra hepsi birbirine kavuşacak ve emişeceklerdir. İşte o kavuşma anı görülmeğe değer. Her koyun ya da keçi kendi yavrusunu kısa sürede bulur. Yâda onlar annelerini bulurlar. İlerde köpekler pervasız bir şekilde yatmaktadır. Ara sıra havlayarak orada olduklarını duyurur gibiler. Akşamın karanlığı obanın üzerine çökmek üzeredir. Etrafta bulunan ağaç karartıları zar zor seçilmekte dağlar sanki içinde barındırdığı hayaletlerle gece uykusuna yatmaktadır. Birazdan dukguk sesleri başlayacak ve gecenin sessizliğini çok uzaklardan gelen kurt ulumaları bozacaktır. Davarlar çelkilere kapatılmış, inekler bağlanmış katır eşek ve öküzler kimisi ayakta kimisi yatarak geceyi beklemektedir. Bu arada şimdiye kadar çözemediğin bir sır kafanı kurcalamaya devam etmektedir. Acaba katırlar geceleri nasıl uyurlar... Uyurken gözlerini kapatırlarmı? Sürekli ayakta durmaktan hiç yorulmazlarmı ki?

Ev halkı damın içinde toplanmıştır. Aydınlatma aracı ocakta yanan odunların alevinden başkası değildir. Belki köşede bir idare vardır.

Obanın Çocukları birazdan gündüzden kestikleri pürlerle büyük bir meydan ateşi yakacaktır. En haşarıları alevler üzerinden atlama becerisini gösterecek ve gecenin sonu damlarda yere serilen yataklarda noktalanacaktır.

Er olmadan kalkılacak. Yarın davarlar güdülecek. Kuzular çevrilecek. Oğlaklar kovalanacak.

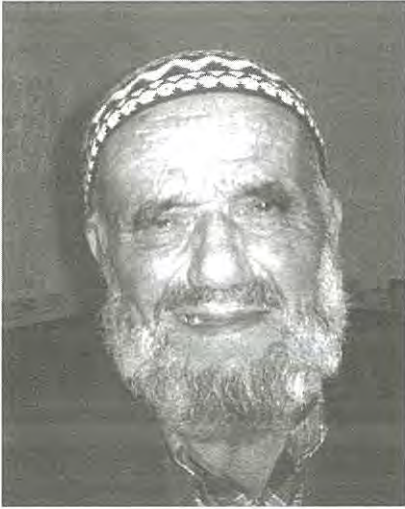
Odun eylenecek. Suya gidilecek.

Zaman seni nereye götürdü ise orada konaklarsın artık. Ekin biçme zamanıysa eğer yaşadığın işin çok demektir. Oraklar bilenir ve ellikler giyilir. Eynerler çıkılır, kelleler toplanır. Saplar dürmeye yapılır. Dürmeler toplanır ve arkalarda harmana taşınır. Tabi önce harmandaki çayırın biçilmesi gerek. Sonra harman depilecek. Hazırlanan harman yerinde kuruyan saplar yuvarlak bir daire şeklinde dağıtılır. Yeterince kuruduktan sonra düğün koşulu ve harman sürülür. Harman sürme işlemi saplar saman oluncaya ve buğdaylar başaklarından ayrıluncaya kadar devam eder. Tabi bu arada düğene binmişsindir. Düğün sürmek ayrı, ona binmek daha ayrı. Düğene binmek başladığın noktaya geri dönmelerin sürekli devam ettiği uzun ve zevkli bir yolculuktur. Eskiden yaşayan her çetmili çocuk bu yolculuğun zevkini tatmıştır elbet. Saplar sürüldükçe ortaya yığılır ve yenileri tekrar sürülür. Bütün saplar bitinceye kadar böyle devam eder. Ortaya yığılan taneli samana malama adı verilir. Artık hasat zamanıdır. Malama savrulacak buğdayla saman birbirinden ayrılacaktır. Uygun rüzgâr beklenir. Sürekli aynı yönde esen yele doğru yabalar eşliğinde malama savrulur. Ekin bir yana saman bir yana yığılır.

İkinciye doğru köyden havar sulamaktan gelen komşunun size getirdiği torbadan çıkan tana dōgeçleri kevgiğine kadar yenmeyi bekler. Onun tadı ve lezzeti bir başkadır.

Tahir Dayı - Haceli Hüseyin

Tahir dayı: O bizim komşumuzdu. Köyde kaldığım her zaman muhakkak görürdüm. Ya işten gelir ya işe giderdi. Camiden hiç geri kalmazdı. 1983'lü yıllarda Alata'lı Mustafa Hoca efendi'ye bağlanmıştı. Zikir halkalarında söylediği ilahiler onun

yüreğinden gelen ve gözyaşları ile yıkanan nağmelerdi adeta. "Kimi konar kimi göçer / Bu bir misafirhanedir / Bu yere gönül bağlayan / Akil değil divanedir" sözleri ile birlikte dinleyen herkesi mest ederdi.

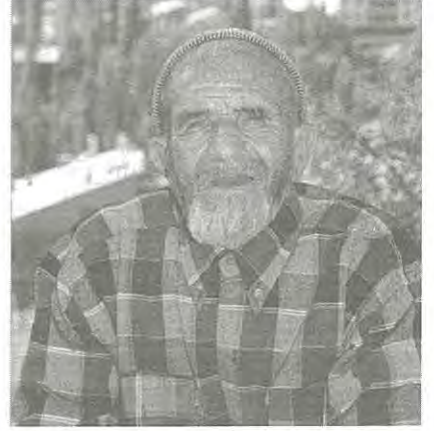
O "Tahir hoca" lakabını

boşa almamıştı. Bağlılığındaki sadakat görülmeye değerdi. O imanının öfkesini taşıyan bir er kişi idi. Aynı yıllarda bir ramazan günü bugünkü boğazın ağzında bulunan Harman Böğeti'ne imece usulü çalışıyor güççük köplü için kum çıkarıyorduk. O gün bende gitmiştim. Orucun zenginler için öneminden bahsetmişti. Fakir fukarayı düşünmeleri için şart kıldığını söylemişti. Ben bir şeyler söyledim öyle değil şöyle gibisinden. Birdenbire kızıverdi ve sonra dedi ki, "**Ulan yeğen, biz Ömer derken homarvarırız**"

"Eğriye eğri, doğruya doğru" derdi. Ne eğilir ne de bükülürdü.

Haceli Hüseyin: İşi ve ibadeti ile meşgul bir Çetmiliydi. O yokluğa ve yoksulluğa karşı direnmesini bilen ender insanlardandı.

Bir gün karşı damda onu otururken görmüştüm. Meğer Asarcıktan gelirken bizim evde teypten çalınan ilahi dikkatini çekmiş ve onu dinlemek için durmuş. Takdir hisleri ile birlikte memnuniyetini izhar etti. İslam'a

olan bağlılığından hangi şartlarda olursa olsun asla taviz vermeyen bir kişiliği vardı. Toplum içine fazla karışmaz ama kendi işini en iyi şekilde yapardı.

Bütün Çetmi'de yaşayan eski insanlar gibi o da feleğin çemberinden geçmişti.

O n l a r h a y a t mücadelesinin çetin şartları altında her türlü zorluğa her Çetmili gibi direnen asla yılmak nedir bilmeyen eski adamlardan sadece ikisi. Çile çemberinden geçmişler ve çileleri hiç bitmemişti. Ama hiç yılmamış asla eğilmemişlerdi. Allah ruhlarını şad etsin.

Mehmet Özel Destanı

Anadolu'muzun Torosları'nda
Dünyaya gelmiştir yokluk anında
Kültür, sanat, müzik olaylarında
Coşup destanlaşan Mehmet Özel'dir

Bin dokuz yüz otuz altı yılında
Bahar sonlarında mayıs ayında
Girmiş olan ayın ilk haftasında
Anasından doğan Mehmet Özel'dir

Konya ilimizdi Hadim ilçeydi
Taşkent o zamanlar bir nahiyeydi
Çetmi'li çalışkan hepsi köydeydi
Fazla hayal kuran Mehmet Özel'dir

Dağın tepesinde sınav yaptılar
Bilgiye zekâyâ şaşıp kaldılar
Yalın ayak başıkabak aldılar
Aşk ile okuyan Mehmet Özel'dir

İlkokul bitince Çetmi'den çıktı
Köyünü, kendini kurtaracaktı
Adam olmak için okuyacaktı
Çok zoru başaran Mehmet Özel'dir

Nerdeyse imkânsız okumak çok zor
Ne olursa olsun yaparım diyor
Azmeden başarır bunu biliyor
Zorlukla okuyan Mehmet Özel'dir

Köy enstitüsüne kayıt yaptırdı
İvriz'e altı yıl zaman ayırdı
Köy ilkokulunu kendi açtırdı
Öğrenci okutan Mehmet Özel'dir

Köy enstitüleri çağdaşlık dedi
Köylüye bilinçli eğitim verdi
Sanatta kültürde hedef gösterdi
Dersi iyi alan Mehmet Özel'dir

Gazi eğitimde resim okudu
İllerde lisede öğretmen oldu
Daha yüksekleri arzuluyordu
İdareci olan Mehmet Özel'dir
Orta doğu amme idaresinde
Bin dokuz yüz yetmiş bir senesinde
Yüksek idareci, lisans elinde
Zorları başaran Mehmet Özel'dir

Milli eğitimde şubede müdür
Daire başkanı görevi görür
Hedef belirleyip azimle yürür
Yükseklere çıkan Mehmet Özel'dir

Okulsuz köylere okul yaptırdı
Fakir çocuklara imkân sağladı
Bürokrasimize gençler yolladı
Yardım eli açan Mehmet Özel'dir

Açık öğretimi mektuplu yaptı
Türkiye'de ilki böyle başlattı
Polis kolejinde bilgiyi sattı
Hedefe ulaşan Mehmet Özel'dir

İlkokul haftası başlattırıldı
İlk olduğu için afiş yapıldı
Mehmet Özel diye imza atıldı
İsmi yazdıran Mehmet Özel'dir

Atatürk takvimi çıkardı yıllık
Otuz iki sene oldu aralık
Resim sanatına ilhamlar aldık
Yeni çığır açan Mehmet Özel'dir

Memurluk yaparken yükseldi tek tek
Gurur emaresi göstermeyerek
Çetmi'deki hali değişmeyerek
Özünü koruyan Mehmet Özel'dir

Başbakanlık sanat danışmanıdır
Bin dokuz yüz yetmiş bir zamanıdır
Aynı yılsonunda müdür atanır
Hamleye başlayan Mehmet Özel'dir

Güzel sanatlarda genel müdürdür
Yeni teşkilatta görev yürütür
Kuruluşu sağlar büyük iş görür
Düzeni sağlayan Mehmet Özel'dir

Teknik öğretimler kuruluşunda
Yüzüncü yılının kutlamasında
Törenin görkemli yapılmasında
Katkılar sağlayan Mehmet Özel'dir

Malazgirt dokuz yüz tören yılında
Anadolu için fetih yolunda
Yılın çok görkemli kutlamasında
Ön planda olan Mehmet Özel'dir

Cumhuriyet için tören alayı
Her yıl yaptık farklı çok kutlamayı
Bayramlarda vardır onun hep payı
Milleti coşturan Mehmet Özel'dir

Orkestra korolar temeli attı
Kurslar düzenledi galeri açtı
Binlerce insanı sanatçı yaptı
Topluluklar kuran Mehmet Özel'dir

Millet hizmetine koştu günlerde
Halk, sanat müziği tüm gönüllerde
Tek, çok sesliliği yaydı her yerde
İyi iş başaran Mehmet Özel'dir

Müzik alanında beste yapıldı
Opera tiyatro eser yazıldı
Nice eserlere katkı yapıldı
Senaryo yazdıran Mehmet Özel'dir

Özel günler için törenler yaptı
Türkiye'yi baştanbaşa donattı
Sanat dünyasına çok şeyler kattı
TRT int kuran Mehmet Özel'dir

Büyük Atatürk'tür öncü rehberi
Sanatla belirler çok hedefleri
Cumhuriyet kokar tüm eserleri
Tarihine bakan Mehmet Özel'dir

Elli, atmış altı, yetmiş beş yılı
Cumhuriyet için kutlama farklı
Sanatı gözetti sanatçı aklı
Programlar yapan Mehmet Özel'dir

Otuz yıl boyunca tam görev yaptı
Her gelen bakandan işini kaptı
Ne korktu, ne yıldı, ne yoldan saptı
Hep yerinde kalan Mehmet Özel'dir

Türk sanatı tüm dünyada tanındı
Dostluklar kurulup kucaklaşıldı
Konserler verildi sergi açıldı
Büyük işler yapan Mehmet Özel'dir

Nermin Hanım ile gençken evlenir
İyi olanların iyi dengidir
Bir oğlan bir kızla evlat ikidir
Mutluluğu bulan Mehmet Özel'dir

Nermin Hanım büyük bir izdivacı
Her zaman her yerde her an yardımcı
Sanatçı ruhuyla hep yaratıcı
Onu sevip sayan Mehmet Özel'dir

Çanakkale denen geçilmez yere
Gelerek saldırdı dünya Türk'lere
İsimsiz toprakta yatan erlere
Şehitlikler yapan Mehmet Özel'dir

Alay elli yedi tümü direndi
Hepsi ruhlarını Rahman'a verdi
Mezarları nakış nakış işlendi
Onları yaşatan Mehmet Özel'dir

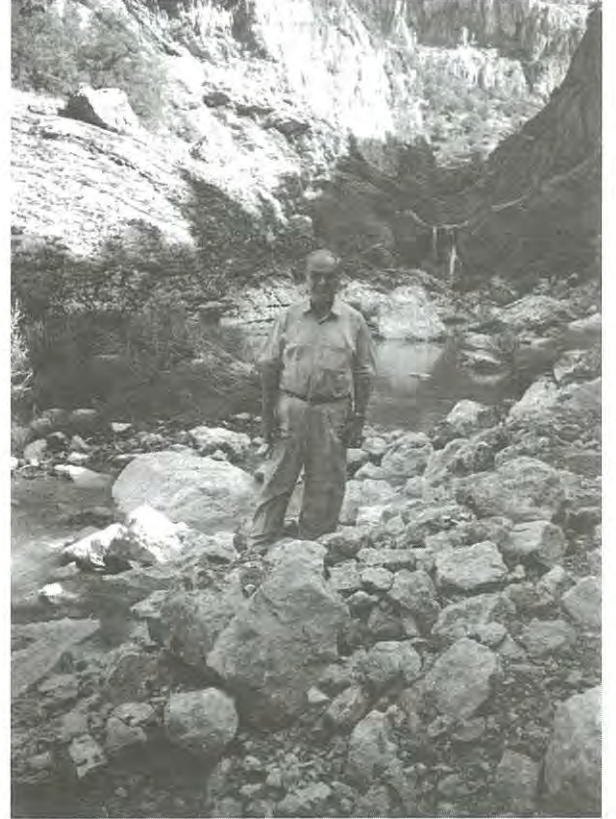
Doksan üç bin şehit Sarıkamış'ta
Donarak can verdi soğukta kışta
Anıt yapmak için o arayışta
Dağlara kazıyan Mehmet Özel'dir

Can verdi Mehmetçik Meriç kan akar
Ruhları yükseldi göklere kadar
Onları rahmetle ananlar anlar
Anıt mezar yapan Mehmet Özel'dir

Kurtuluş savaşı ilk sefer diye
İnönü'ye dikti anıt hediye
Sanat festivali buldu Türkiye
Kültürü kollayan Mehmet Özel'dir

Sakarya'da ölüm kalım savaşı
Türk ulusu verdi kutsal uğraşı
Kadın erkek koştu unuttu aşçı
Onları yaşatan Mehmet Özel'dir

Kurtuluş savaşı örnektir çağa
Başkomutan Gazi kalktı ayağa
Binlerce kahraman düştü toprağa
Şehitlik yaptıran Mehmet Özel'dir

Japonya'da örnek Türk köyü kurdu
Ata anıtını araya koydu
Sanatla bizleri orda duyurdu
Türk'leri tanıtan Mehmet Özel'dir

Kahire, Galiçya, Japonya hoştur
Olay geçen yere anıt kondurur
Şehitlikler için gayreti çoktur
Geçmişini yaşatan Mehmet Özel'dir

Japonya Bosna'da pek çok illeri
Süslüyor muhteşem Türk çeşmeleri
Ruhlara su serpti onun eseri
Gönüller dolduran Mehmet Özel'dir

Yaptığı eserler saymakla bitmez
Yazmaya bilmeye gücümüz yetmez
Görmek istemeyen belki fark etmez
Ülkeye mal olan Mehmet Özel'dir

Bütün yurdu anıtlarla süsledi
Yunus, Hacı Bektaş olmalı dedi
Mevlana, Pir Sultan, Veysel ekledi
Onları yaptıran Mehmet Özel'dir

Türkiye tanıdı dünya öğrendi
Alçak gönüllüdür gururu yendi
Görevi tam yapan işi bilendi
Yerinde tutulan Mehmet Özel'dir

Nene Hatun, Kara Fatma anıtı
Şerife Bacı'yı onlara kattı
Halide Edip'i ayrıca yaptı
Değerleri sayan Mehmet Özel'dir

Üç Mayıs iki bin birde ayrıldı
Bütün Türkiye'den övgüler aldı
Emekli olunur bu bir kuraldı
İşi bırakmayan Mehmet Özel'dir

Atanın doğduğu Selanik'teki
Onun aynısıdır Ankara'daki
Evler birbirine öyle benzer ki
Tam tekmil yaptıran Mehmet Özel'dir

Cumhurbaşkanları takdir ettiler
Başbakan, bakanlar sağ ol dediler
Üst düzey askerler şiltler verdiler
Çalışıp hak alan Mehmet Özel'dir

Resim sergileri açtı dünyada
Sanatla yaşadı hep bir arada
Adı ile ünü duyuldu yurda
Birincilik alan Mehmet Özel'dir

Sevda ölçülüyor pulla parayla
Sanat aşkı bitmez yıllarla ayla
Şimdi çalışıyor Genel Kurmay'la
Danışmanlık yapan Mehmet Özel'dir

Evi Ankara'da gönlü Çetmi'de
Cismi sabit ama adı her yerde
Yaşıyor, kalacak tüm gönüllerde
Azmedip başaran Mehmet Özel'dir

Emekliyken bile var görev yeri
Kurtuluş müzesi en son eseri
Sanatla iç içe bütün günleri
Ününü duyuran Mehmet Özel'dir

Kurtuluş müzesi Anıtkabir de
Türk tarihi vardır tüm tasvirlerde
Dünya'ya örnektir çok yükseklerde
Yapan tasarlayan Mehmet Özel'dir

Türkiye'nin kalbi orada olur
Büyük Atatürk'ün yanında durur
Yarattığı müze ulusal gurur
Türklüğe şan katan Mehmet Özel'dir

Atatürk hayranı, cumhuriyetçi
Türkiye'yi sever çok milliyetçi
Milletine âşık bir hürriyetçi
Türkleri kollayan Mehmet Özel'dir

Sanatçıyı kollar, sever, sevilir
Değerleri anlar kıymeti bilir
Taniyan herkesçe takdir edilir
Kalplerde taşınan Mehmet Özel'dir

Atatürk yolunda gitti ileri
Güzel ülkemizde bütün illeri
Avrupa Asya'da çok devletleri
Eserle dolduran Mehmet Özel'dir

Türk büyüklerine anıtlar yaptı
Kendine has farklı ekol yarattı
Büyük kitaplara imzalar attı
Güzel resim yapan Mehmet Özel'dir

Büyük Atatürk'ün baştadır yeri
Koca Sinan gibi vardır eseri
Güzel Türkiye'nin şaheserleri
Pek çok eser yazan Mehmet Özel'dir

Kültür ve sanatta yaptı albümler
Çeşitli illerde açtı müzeler
Sanat galerisi oluştu her yer
Koro oluşturan Mehmet Özel'dir

Sultan Süleyman'ın emirleriyle
Ahmet Karahisar üstat eliyle
Yazılan Kuran'ı sanat diliyle
Cihana tanıtan Mehmet Özel'dir

Eserler kalacak sonsuza kadar
Sahibi olarak adı hep yaşar
Onunla var oldu konservatuar
Gönüllerde yatan Mehmet Özel'dir

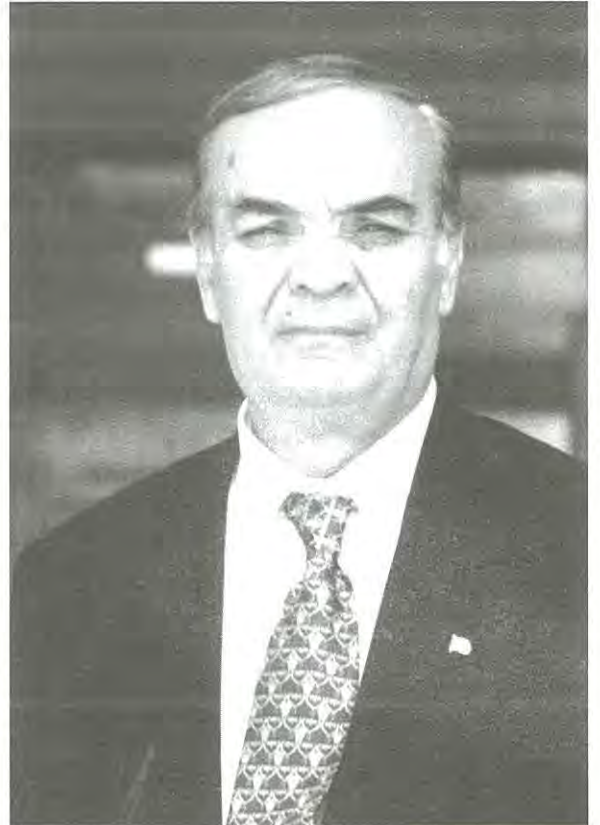
Uluslar arası madalyası var
Devlet nişanı'nın yanına koyar
Yaptıkları ile hep gurur duyar
Halk için yaşayan Mehmet Özel'dir

Çetmi'nin Taşkent'in büyük gururu
Konya'nın Ülke'nin haklı onuru
Bütün insanlara bu bir duyuru
Sanattan anlayan Mehmet Özel'dir

Çetmi'nin resmini yaydı dünya'ya
Müzeye koydurdu ta İtalya'ya
Çetmi'liler hazır saygı sunmaya
En yüksekte olan Mehmet Özel'dir

Niğmetullah yazdı böyle destanı
Herkes diyor ki çok iyi tanı
Dünya'ya tanıttı cennet vatanı
Gönüllerde sultan Mehmet Özel'dir

Niğmetullah UÇAR
Antalya
05.11.2003

Torbayı Bulduk

Halis Yazıcı

İki sene önce bir torba yitirmiştik. Herkes torbayı aramakta; Millet birbirine soruyor. Nereye gitti bu torba diye. Biz torbayı bulduk. Dostlara haber verelim de boşuna aramasınlar dedik.

Çetmililer müjde müjde
Bulduk torbayı torbayı
Aramayın hiçbir yerde
Bulduk torbayı torbayı

Yüce yüce dağlar aşmış
Anadolu'yu dolaşmış
Emin ellere ulaşmış
Bulduk torbayı torbayı

Derin deryalara daldık
Boşuna hayaller kurduk
Sonunda murada erdik
Bulduk torbayı torbayı

Kimi atlı kimi yaya
Herkes çıktı aramaya
Dellala verdik dellala
Bulduk torbayı torbayı

Torba seni yitirdiler
Nerelere götürdüler
En sonunda getirdiler
Bulduk torbayı torbayı

El âlemi güldürdük
İki yıl izin sürdük
Torbayı buluruz dedik
Bulduk torbayı torbayı

Gülmeyin dostlar gülmeyin
Torba hikâyesi derin
Sahibine haber verin
Bulduk torbayı torbayı

Aslını nerden getirdik
Kuzu yününden dokuduk
İki yıl oldu yitirdik
Bulduk torbayı torbayı

Kabul olundu dilekler
Sona erdi hasretler
Çetmi'deki aşiretler
Bulduk torbayı torbayı

Dilden dile dolaştırdık
Cemiyete karıştırdık
Her tarafa soruşturduk
Bulduk torbayı torbayı

Huyum budur ben böyleyim
Hem yazarım hem söylerim
Torbayı kime verelim
Bulduk torbayı torbayı

Bu fasılda böyle olsun
Yeter ki torba bulunsun
Hemşeriler geçmiş olsun
Bulduk torbayı torbayı

Boğaz içindeki köyler
Haberiniz olsun beyler
Nettin torbayı diyenler
Bulduk torbayı torbayı

Dostlar bana darılmasın
Bir daha kayıp olmasın
Özyalçın'a sorulmasın
Bulduk torbayı torbayı

Âşık Halis benim adım
Torba destanını yazdım
Ben yitirdim ben aradım
Buldum torbayı torbayı

Omuzlarda elde gezer
İki yıldır dilde gezer
Çetmi'nin sesinde yazar
Bulduk torbayı torbayı

Söyle Yazıcı oğlu söyle
Düşün sonu hayra gele
Torba düştü dilden dile
Bulduk torbayı torbayı

Bir zamanlar bizim atalarımız Mersin'in Mut ilçesine ekin biçmeye giderlerdi. Bendeniz hatırlarım. Bir gün Göksu'nun kenarında serinlerken derin bir bögede orak düşmüş. Merhum Kembil Mehmet dayı (Mustafa Boz, Kembil Mustafa'nın babası.) Orağı almak için birkaç kez dalış yapmış. Bulamamış. Son dalışta bir hayli zaman su yüzüne çıkmamış. Bir ara suyun içinden hava kabarcıkları gelmeye başlamış. Demişler işte şimdi boğuluyor. Korkmuşlar. Herkeste bir telaş başlar. Ama o anda bizim Mehmet dayı orak elinde suyun yüzüne çıkıverir. Meğer o suyun içinden hava gelmesinin sebebi, suyun içinde orağı bulmasıyla birlikte "buldum, buldum" demesindenmiş. Hava suyu adeta kaynatır ya, onun "buldum, buldum" deyişi gibi ben de torbayı buldum. Saygılarımla. Mehmet dayıyı saygılarımla anıyorum. Ruhu şad olsun.

Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz

Derelerde balık tutmadiysan,
Odun toplayıp ateşte balıkları pişirmediyse,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Gecenin alaca karanlığında soğukta
Çalıları toplayıp ta ısınmadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Yaylaya gidip derme çatma taştan evde kalmadiysan,
Akşam olunca gaz lambasını yakmadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Dağlarında davar arkasından koşturmadiysan,
Akşam olunca keçileri ağılda toplamadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Bağlarında üzüm yetiştirmediyse,
Üzümden pekmez kaynatmadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Yaylalarında köpek sesiyle uymadiysan,
Sabahları kuş sesiyle uyanmadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Soğuk deresinde yüzmediysen,
Dağlarına çıkmadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Dağlara, bahçelere eşekle gitmediysen,
Bahçede kara tencerede bakla pişirmediyse,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Patıkayı andıran köy yollarında
İne çıka, sallana sallana yolculuk yapmadiysan,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Kışın soğukunda tavşan avına çıkmadiysan
Tavşanın arkasından sürüklenip gitmediysen,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

Bahar gelince katır ile
Serin yaylalara göç etmediysen,
Çetmi'de yaşamamanın anlamı olmaz.

İnsanlara hoş ve güzel davranmadiysan,
Onlara bir şey öğretmek için çaba sarf etmediysen,
Hayatta yaşamamanın anlamı olmaz.

Cihat Solmaz

Bu Dünya Kime Kalacak?

Mustafa Göktürk

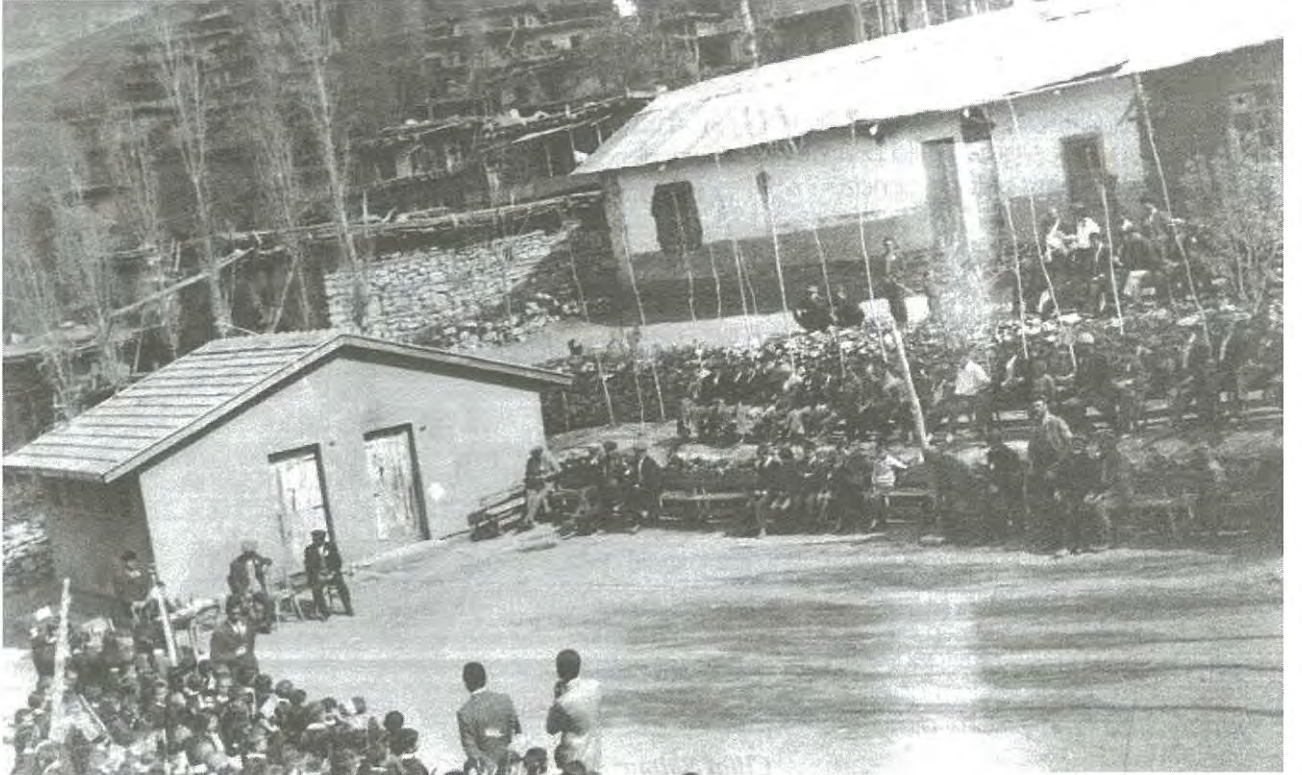
Kardeşim gel düşünelim bu dünya kime kalacak
Bütün insanlar ölecek sade iyilik kalacak
Ne güzeldir güler yüzler herkesi memnun eder
Sakin kötü söyleme sonunda gücüne gider

Çavuş Mustafa yazar bu sözü
Kardeşler neye küser sözün özü
Yılanı bile deliğinden çıkaran iyi sözü
Neden herkese sürekli söylemeyelim?

Öfkeli anında otur Allah'ı zikreyle
Öfke saniyeliktir biraz sonra düşün böyle
Söylediğin söz geri alınmaz
Kırılan cam da bir araya gelmez
Öyleyse iyi sözden zarar gelmez

Düşünmeden söyleme Allah seni sevmez
Müslümanlık her şeyin iyisin söyler
Kötü olacak şeyi anında men eder
Tatlı söz insanı her zaman memnun eder

Anan, baban, dayın, amcan hepsi göçüp gidecekler
Düşünsene dünyadan ne götürcekler
Zengin fakir aynı onbir metre kefen götürdüler
Padişahta olsa aynı bezi bölüştüler

ANILARDA KALANLAR

Ramazan Bayram

Bir imam vardı onu herkes sayar severdi
Herkese Kur-an'ı o belletti
En sonunda hacca gitti gelmedi
Mekânın cennet olsun emmiciğim.

Bir çınar vardı büyük asker Çanakkale gazisi,
Ömrünün son günleri çok rezil geçti
Sonunda uçurum harmana heykeli dikildi
Değerini sonradan anladık Veli Çavuş.

Ev belenine atardı meskeni
Ardıcın dalına takardı tüfeğini
Hep kendi halinde çıkardı sesi
Birde kavgalı Mustafa Dayımız vardı

Akpınar'ın güneyinde otururdu
Taş duvardan nasibini getirirdi
Kendi işlerini kendi bitirirdi
Birde Mahmut Usta Dayımız vardı

Şen şakraklı, neşeliydi Güssünün Ali
İki hanımı bir atı birde kahvesi vardı
Bütün herkesi sever sayardı
Şimdi taze çay demledin mi Ali dayı?

Muhtar oldumu olurdu köyün kralı
Herkese kendi keserdi cezayı
Her zaman ben muhtar olacağım derdi
Azalarını toplayabildin mi Ebiş Ali Dayı?

Koruma reisi odlumu kendini padişah sanırdı
İzin vermedimi köylünün sapı tarlada kalırdı
Oluk önünü kendine mesken tutardı
Artık düğene koşulmuyor Kuru Mustafa Dayı

Kamil sessiz, sakın ve uzun boyluydu,
Altı oğlu iki kızı vardı, adını koymadı hiçbiri,
Evinin üstüne koca apartman dikildi
Sana da apartman yaptırdılar mı Kamil Dayı?

Kadı oğlu her zaman kaşık düzer, ilahi söylerdi,
Bütün köylünün dişlerini O çekerdi,
Beş vakit namaza camiye giderdi,
Kerpetenini götürdün mü Kadı Oğlu Dayı?

Gülükçü arılıktan bal alırdı tenekelere
Eşeğine bindimi dönüp bakmazdı it deresine,
Kuş bile uçurtmazdı ufacık iledine,
Şimdi bal tenekelerin doldu mu Gülükçü Dayı?

Köseoğlu'nundu asarcığın yarısı,
O da terk edip gitti yalan dünyayı,
Elmaların çoğaldı mı Köseoğlu Dayı?

Bir tarih vardı tepecik mahallesinde,
Karda, tufanda koşardı beş vakit camiye,
Felç oldu çok çekti sabır ile
Sabrın karşılığını aldın mı Hüseyin Dayı?

Herkese iğne yapar yaralarını sarardı,
Herkese güler şefkatli davranırdı,
Ecel onu arpa çukurunda yakaladı,
Seni çok özledim Doktor Hasan Dayı.

Kahveci Abdurrahman herkesi sever sayardı,
Köye bir misafir gelse demlikleri alır koşardı,
Nerde su görse başına mescit yapardı,
Bir mescitde sana yaptırılabilir mi Kahveci Dayı?

Çok mukalliddi herkesi güldürürdü Keko Dayı
Bazen çok aşırı gider biraz saptırırdı
Çok erken kaybetti oğlu Mustafa'yı
Oradakileri de güldürebiliyor musun Keko Dayı?

Çalıştımı dört kişilik çalıştırdı Keleş Dayı
Beş vakit namazını hiç geçirmeden kılarıdı
O da mesken tutmuştu tuzlayı
Şimdiki meskeninde havadarmı Keleş Dayı?

Şans hiç gülmedi ömür boyu fakirlik çekti,
Bütün ömrünü bir odanın içinde geçirdi,
Beş vakit namaza her zaman camiye giderdi,
İşte O da benim babam Recep'ti

Hep değirmen çalıştırır tandır ederdi,
Nedendir bilmem O'na herkes okka derdi,
Çok genç yaşında kanser illetine yenildi,
Sen gideli kimse tandır yapmıyor Okka Dayı.

Çok cömertti eli açıktı Eski Mustafa'nın
Küçük yaşta boynu bükük kaldı çocuklarının,
Çok da adaletliydi, hep karşısında dururdu
haksızlığın,
Birde Eski Mustafa gelip geçti bu dünyadan.

Gün ışımadan in önüne çifte koşardı,
Kargayı bülbül diye herkese satardı,
Hiç durmazdı gece gündüz hep çalışırdı,
Dünyanın işini bitirebildin mi Cerit Dayı?

Göbüdali emmiler ha der kulaklarımızı çınlatırdı,
Bütün damları tek tek gezer bağırırdı,
Kendine ecel seçti Sekide ki armudun dalını,
Seni bu kadar üzen neydi bilmem ki Göbüdali
Dayı?

Deli Baki Yusuf her şeyi yapardı düğeni bile,
Sanatını devredip gitti oğlu sarı beye,
Sabahlar derdi samimi olduğu herkese,
Sen gideli düğen bile yapılmıyor Deli Baki Yusuf
Dayı.

Topçu Dayı taş duvarı resim gibi yapardı,
Namaz vakti gelince işini bırakıp camiye koşardı,
Odaya gelen misafire fazlaca O bakardı,
Artık evlerde tuğladan yapılıyor Topçu Dayı.

Semerci Mahmut semer yaptı mı tam yapardı,
Bir semer yaptıracak olan altı ay yalvarırdı,
Konuşmaya başladı mı herkes O'na bakardı,
Artık eski muhabbetler kalmadı Semerci Dayı.

Deli Ali derdi O'na herkes bağırırdı,
Küçük bir bakkal dükkânı vardı,
Bir arının balını oluk önünden aşağıyla paylaşırdı
Keşke her akıllı senin kadar olsaydı Ali Dayı.

Garip Ramazan ancak bu kadar hatırlayabildi
sizleri,
Kusurum olduysa ne olur affedin bağışlayın beni,
Her zaman rahmetle anacağım hepinizi,
Ahiret baki, dünya yalan mülkte yalan,

Bütün sözlerimi yabana atmayın ağalar,
Bilesiniz ki zengini fakiri gidiyor bu yalan dünyadan,
Malınıza mülkünüze güvenmeyin gariplerde insan,
Ahiret baki malda yalan, mülkte yalan var biraz
da sen oyalan.

Sizden önceki gidenlerden ibret alın,
Hep dünya için değil birazda Ahiret için yaşayın.
Malınıza mülkünüze güvenip kafalanmayın,
Malda yalan mülkte yalan var biraz da sen
oyalan

Dünya sarayında ölse de bülbüller,
Bahçesinde bitse de kırmızı güller,
Hani geri döndü mü? Dünyadan gidenler
Malda yalan mülkte yalan var birazda sen
oyalan.

Dünya sarayı değil gönül sarayı yap.
Gidenler hiçbir şey götürmüyor bak
Bir gün elbet soru sual sorulacak
Malda yalan mülkte yalan var biraz da sen
oyalan.

Garip Ramazan hep yazar bunları,
Sizin olsun ben istemem dünyayı,
Varınca şikâyet edeceğim zengin ağaları,
Malda yalan mülkte yalan var biraz da sen
oyalan,

Yazan: Recep'in Ramazan Bayram

Tarih:03.01.2007

Saygılarımla

VAY KURBAN

Dağlarının, dağlarının ardı, Nazlıdır.
Uçurum kıyısında incecik bir yol
Gider dolana dolana,

Bir hastan vardır, umutsuz,
Belki Ayşe, belki Elif
Endamı kuytuda başak,
Memesinin, memesinin altında,
Bir sancı, Bir hayın bıçak...

Ölüm bu, Fukara ölümü
Geldim, geliyorum demez.
Ya bir kuşluk vakti, ya akşamüstü,
Ya da seher, mahmurlukta,
Bakarsın, olmuş olacak.

Bir hastan vardır umutsuz,
Hayreti uykularda,
Hayreti soğuk sularda.
Gayrı, iki korku çiçeğidir gözleri,
İki mavi, kocaman korku çiçeği,
Açar, derin kuyularda...

Dağlarının, dağlarının ardı korkunçtur.
Hiç akıl edip de düşünen var mı?
Gün kimin hesabına tutar akşamı,
Rahmetinden kim demlenir bulutun,
Hayırlı evlat makina Nasıl canavar kesilir.

Kurdun, karıncanın rızkını veren
Toprak nasıl ayatılır, Yüz vermez topal öküz,
Ve almaz koynuna kara sabanı.

Sepetçioğlu 'm bir kömür işçisidir,
Mavzer değil, kürek tutar Urfalı Nazif
Mal, haraç-mezattır, Can, pazar-pazar.
Kırmızı, ak ve esmer,
Yumuşak ve sert buğdayları
Yaratan ellerin sahibidir bu,
Kör boğaz, nafaka uğruna,
Haldan düşmüş, tebdil gezer...

Dağlarının, dağlarının ardı,
Nasıl anlatsam...
Ağaçsız, kuşsuz, gölgesiz.
Çırlıçıplak,

Vay kurban...

"Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda."
Yiğitlik, sen cehennem olsan da bile
Fedayı kabul etmektir,
Cennet yapabilmek için seni,
Yoksul ve namuslu halka,
Bu 'dur ol hikayet,
Ol kara sevda.

Seni sevmek,
Felsefedir, kusursuz.
İmandır, korkunç sabırlı.
İpin, kurşunun rağmına,
Yürür, pervasız ve güzel.
Sıradağları devirir,
Akan suları çevirir,
Alır yetimin hakkını,
Buyurur, kitabınca...

Gün ola, devran döne, umut yetiştir,
Dağlarının, dağlarının ardında,
Değil öyle yoksulluklar, hasretler,
Bir tek başak bile dargın kalmayacaktır,
Bir tek zeytin dalı bile yalnız...
Sıkıysa yağmasın yağmur,
Sıkıysa uykudan uyanmasın dağ.
bu yürek, ne güne vurur...
Kaçar damarlarından karanlık,
Kaçar, bir daha dönemez,
Sunar koynunda yatandan,
Hem de mutlulukla sunar
Beynimizin ışığında yeraltı.

Her mevsim daha genç, daha verimli,
Sunar, pırlı-pırlı, sebil,
Ömrünün en güzel aşk hasadını,
Elimizin hünerinde yeryüzü.
Dolu sofrası, gülen anne, gülen çocuklar,
Bir 'e on, bir 'e yüz 'le akşama gebe
Şafakla doğan işgücü.
Yalanım yok, sözüm erkek sözüdür,
Ol kitapta böylece yazıldır,
Ol sevda, böyledir çünkü..

Ahmed Arif

AVRUPA TOPLULUĞU

H. Hüseyin GÖKTÜRK

Herkes Avrupa Topluluğunu konuşuyor bu çorbada birazda benim tuzum bulunsun dedim ve birazda felsefe yapalım diyerek bu satırları yazmaya karar verdim.

E.U, Avrupa Topluluğu eşittir kapitalizm.

Avrupa topluluğunun felsefesi kapitalizm'dir.

Hristiyanlık, Müslümanlık ve Yahudilikten hatta Budizm'den esinlenen her dinden ve dilden insanın yeni bir yaşam tarzıdır.

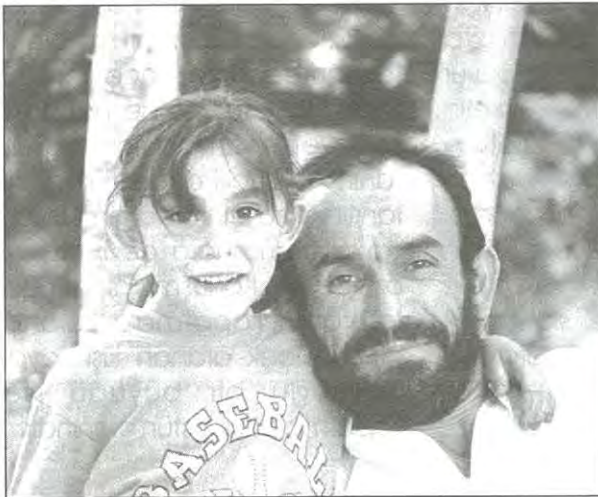
Ekonomi uzmanlarının yeni sistemi. Teorik olarak son derece iyi.

Düşünce özgürlüğü, din özgürlüğü, saygı, karşılıklı hoşgörü, sağlıklı ekonomi ve insan hakları, kadın erkek eşitliği...

Ekonomik dayanışma, doğru ve iyi olan her türlü yeniliklere açık olan bir mekanizma...

Kısaca ekonomi ve yaşam sistemi.

Biz de bu gemiye binmek istiyorsak, önce yukarıdaki görüşleri ve kuralları anlamamız doğru ya da yanlış olduğuna karar vermemiz gerektiği inancındayım.

Ele Garşı

Şeref Çilek
seref_cilek@yahoo.com

Sevgili dostlar; Görgü toplumlarda kendiliğinden oluşan nezaket ve saygı kurallarıdır. Kanunlar gibi yazılı metinler değildir. Uymayanları cezalandıran bir makam yoktur. Görgü kuralları otomatik olarak işler. Kurallar ve yaptırım güçleri toplumdan topluma değişiklik gösterir. İnsanlar arası ilişkilerde önemi büyüktür. Kişinin toplumdaki ve gönüllilerdeki yerinin belirleyicisidir. Çetmi de görgü kurallarına uymayan "ele garşı" deyiimi ile kınanır.

İşte bazıları:

Selamlanan insanın yüzüne bakılır, tebessüm edilir. Küçük büyüğü, hızlı giden yavaş olanı, az olan grup çok olanı, hareket eden etmeyen, araçlı olan yaya olanı selamlar. Tokalaşma isteği üstün olandan gelir. (Üstün olandan kasıt yaşı büyük olan, kıdemli olan, akrabalarından bir büyük, hoca ve talebe gibi.) Eğer taraflardan biri bayan ise tokalaşma isteği bayandan gelir. Eldiven ile tokalaşma yapılmaz. Tokalaşmada el hafifçe sıkılır. El sıkma aradaki samimiyet ve sevgi ölçüsüne göre farklılık gösterir. Saygı duyulan biri ise eli iki el ile kavranır. Saygı el öpmekle ifade edilecekse, hafifçe eğilerek el öpülür.

Bir meclise giren mecliste bulunanları selamlar. Mecliste bulunanlar gelene merhaba

der. Merhaba demek; rahat ol, bize katıl, bizden sana zarar gelmez demektir. Mecliste bulunanların hepsi ile merhabalaşmak yerine, gelen kişi cümleten merhaba diyebilir. Mecliste konuşmalar dinlenir. Başkasının konuşması kesilmez. Konuşmak isteyen halen konuşanın bitirmesini bekler. Yeni konuşmaya başlayan konuyu değiştirmez. Eğer değiştirmesi gerekirse uygun şekilde açıklayarak yeni konuya geçebilir. Konuşan kişiyi dinlerken yüzüne bakılır. Kulak ile dinlediğin, göz ile konuşmacıya belli edilir. Konuşma aynı kişiden daha önce bir kaç kez dinlenmiş olsa bile ilk defa gibi nezaket gösterilir. Meclisten ayrılırken herkes ile tek tek tokalaşmak yerine, ev sahibi ya da meclisteki en kıdemli saygın kişi ile tokalaşır. Kalanlar öne doğru hafifçe eğilip baş ile selamlanır veda edilir.

Bir eve iş yerine girmek için kapı üç defadan fazla çalınmaz. Kapı açılabilirse bile buyur edilmeden girilmez. Ziyaretin saati tabi ki önemli. Sabah saat dokuz ile akşam saat on arası ziyaretler için uygundur. Yemek saatleri ziyaret için uygun değildir. Aradaki samimiyet bu saatleri değiştirebilir. Elde sigara ve uygun olmayan bir kıyafet ile ziyaret mekana girilmez. Tokalaşma isteği ev sahibinden

gelmeli. Taraflardan biri bayan ise ev sahibi olup olmaması önemli değil, tokalaşma isteği bayandan gelmeli. Mekan bayanın öncelik sırasını değiştirmez. Ziyaret edilen yerde ev sahibinden daha rahat bir şekilde hareket edilmez. Ev sahibine ait eşyalar kullanılmaz. Ev sahibini rahatsız edecek şekilde incelenmez. İhtiyaç duyulursa izin alınır. Ziyaret süresi yakınlık ve samimiyet derecesine göre değişebilir. Ziyaret yerinin iş yeri ya da ev oluşu da süreyi etkiler. Ev sahibi misafiri hemen buyur eder. Misafir ayakta karşılanır. Güler yüz gösterilir. Oturması için yer gösterilir, misafir oturmadan oturulmaz. Uygun olan ikramlar yapılır. Ev sahibi kendi mekanında olmanın üstünlüğünü hissettirmez, tevazu gösterir. Misafir uğurlanırken duruma göre, kapıya kadar, arabasına kadar uğurlanır.

Telefon ile aramanın vakti de ziyaret saatleri gibidir. Telefon eden kişi önce kendini tanıtır, tanıdığı biri ise hal hatır sorar ve ne için aradığını söyler. Tanımadığı biri çıkarsa, kendini tanıtır ve ne için aradığını söyler. Yanlış bir numara çevirmiş ise özür diler. Konuşma sonunda telefonu kapatmak açana aittir. Ancak aranan kişi saygı duyduğu bir büyüğü ise kapatma hakkı üstün olanındır.

İnsana ismi ile hitap edilir. İsmine saygı ve iltifat sıfatları eklenmesi aradaki muhabbeti kuvvetlendirir. Ahmet Abi köyümüzün yetiştirdiği tek doktordur gibi. Konuşurken rahatsız etmeyecek şekilde yüzüne bakılır. İki kişi ile konuşuyor ise ikisine birden bakılır. Mesafe olarak çok uzak ve ya çok yakın durulmaz. Uzak durmak hafife almak demektir. Çok yakın durmak (kişisel, mahrem alnına girmek) rahatsız etmektir. Ara mesafe samimiyete göre değişir. Normal olanı bir kol boyu kadar yani 45 ile 60 cm arasındır.

İnsanın en güzel hali en doğal halidir. Davranışlarında olduğu gibi olması kendini yüceltir. İnsanları utandırmaktan kusurlarını söylemekten kaçınmalı. Küçümseyen tepeden bakan davranışlardan uzak durmalı. Başkalarının kusurlarını bildiği halde bilmiyor gibi davranan kişi sevilir sayılır. Dostlukta ve düşmanlıkta ölçülü davranabilen kişi sonradan pişman olacağı hataları yapmaz. Hata yapan kişinin karşısındaki kişiye özür borcu vardır. Borç ödenmeden aradaki kırınlık düzelmez. Özür dilemek küçüklük değil büyüklüktür, erdemdir. İnsanı küçültmez büyütür. İnsanlara teşekkür etmek memnuniyetini belirtmek aradaki sevgi bağlarını güçlendirir. Birisinin giyabında konuşurken, onu yanında hissederek konuşmalı. Hakkında konuşulan kişi yanında iken ne söyleyebilersen yok iken de aynı sözler sarf edilir. Üç kişi bir arada iken bir tanesi ayrılrsa, kalanlardan birisi giden kişi hakkında hoş

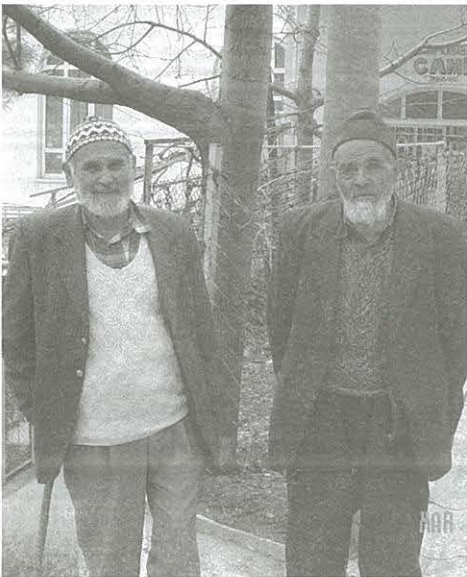
olmayan sözler söylese, diğerinin aklına ben gidince benim için neler söyler acaba diye aklına gelmez mi? Konuşulan kişiye "senin anlayacağın bu iş şöyle" gibi açıklama yapmak yanlıştır. Sen anlayışı kıt birisin, ben senin için konuyu basitleştiriyorum demektir. Burada hem karşındakini küçültme, hem de kendini övme kokusu var. Anladın mı demek yanlıştır, anlatabildim mi demek doğrudur. Birlikte olan insanların coşkusuna, sevincine, kederine katılmak aradaki dostluk ve güven duygularını güçlendirir.

Bir iş yerinde işe girerken ilk konuşulan konu, ilk şart para olursa işe başlayacak kişi için bir eksi puandır. Bir iş yerinden, bir dosttan, bir gruptan, bir aileden ayrılırken bir daha

dönmeyecek şekilde kapıları kapatarak ayrılmak yanlıştır. İnsanın başına hiç beklemediği işler gelebilir. Ölçülü olmakta yarar var. Düşünceler ve duygular açıkça paylaşılır, niyetler gizlenmez ise insanlar arası güven oluşur. Randevulara sadık kalmak, aksamalar olursa önceden haber vermek, özür dilemek görgü kurallarındandır. İki dudak arasından çıkan söze bağlı kalmak, tutamayacağın sözünü sarf etmemek insan olmanın kurallarındandır.

Görgü kurallarını, insanlar arası ilişkileri, bir insanda aranan özellikleri bir tek kelime ile özetlemek gerekirse, o kelime "GÜVEN" olur diye düşünüyorum.

Sevdalı Sevdalı

Hakkın kayıp aleminden geldik sevdalı sevdalı
Rahmet dolu umanına daldık sevdalı sevdalı

Ağaç beşikte sallandık asker olduk kinalandık
Mevlana gibi dolandık döndük sevdalı sevdalı

Çeyiz koyduk sandıklara türkü işledik sazlara
Düğünlerde davullara vurduk sevdalı sevdalı

Camide okunur ezan rahmettir kalplare sızan
Hak yoludur kula mizan vardık sevdalı sevdalı

Düşman için kamamızı millet için kanımız
Vatan için canımızı verdik sevdalı sevdalı

Bülbüller uçar güllerden uzaklaşır gönüllerden
Zalim gurbet ellerinden döndük sevdalı sevdalı

Yiğit kaldık baş eğmedik elin olana değmedik
Şehit verdik kan ağladık sildik sevdalı sevdalı

Balta değse dalımıza taş koysalar yolumuza
Ağlanacak halimize güldük sevdalı sevdalı

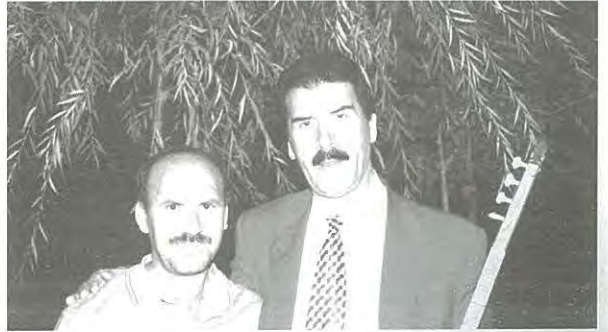
Sevgi ettik biz demlere Havvalara ademlere
Hazan geldi bedenlere solduk sevdalı sevdalı

Gökte ebabil kuşları düşmana saldı taşları
Mehmetçikle savaşları aldık sevdalı sevdalı

Gül eyle gülistanını sele verme bostanını
Anadolu destanını yazdık sevdalı sevdalı

İbrahim der lütfumuz çok gelir ecel dönüşü yok
Yarımız aç yarımız tok öldük sevdalı sevdalı

İbrahim Demirtaş

Oğul

Kuru yaprak dalda durmaz
Arı uçar balda durmaz
Söz gelende dilde durmaz
Düşünerek konuş oğul

Hak kulların görme hakir
İster zengin ister fakir
Gönüllere sevgi dokur
Bilginlerle tanış oğul

İbrahim der dost olasin
Sözünde sadık kalasin
Kullara küs olmayasin
Tatlı dille barış oğul

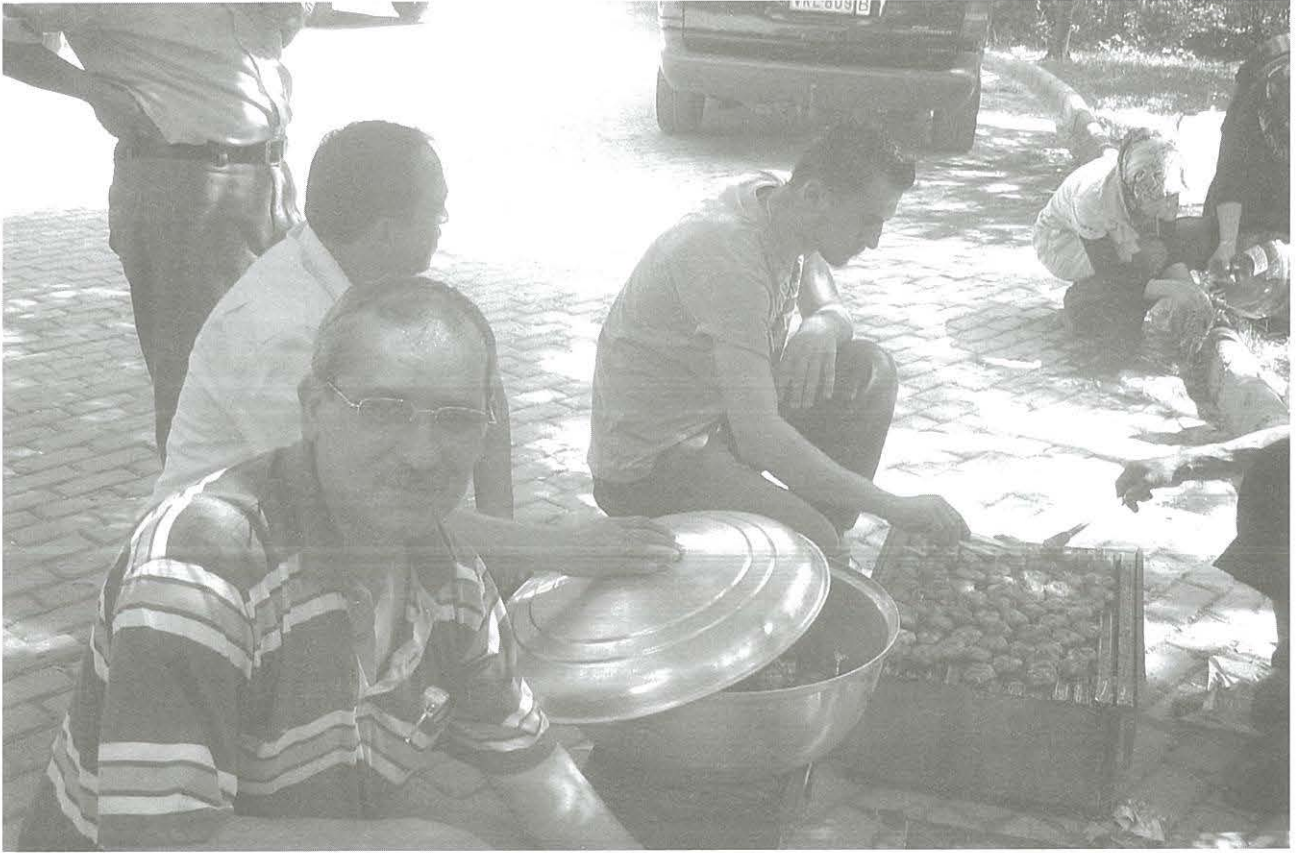
Cahil olanla yarışma
Kavli yalanla buluşma
Bilmediğin dağı aşma
Bir bilene danış oğul

Şad olur rabbi bulanda
Doğru çıkmaz bin yalanda
Ecel canını alanda
Yoktur geri dönüş oğul

İbrahim Demirtaş

Cennet

Geçenlerde cennetin yakınında dolaştım,
Kapıdan içeriye bir göz atınca şaştım
Bülbüller tubaların dallarında şakıyor,
O ne Kevser şarapları oluklarda akıyor
Kimi kaftan kuşanıp zinetini takıyor

Kimi sonsuza dalmış tahtından bakıyordu
Hepsi gençti, fark yoktu beden gücünde
Yaşları dolmuştu, yaş otuz üçünde
Kurulmuştu önlerinde bin bir çeşit sofralar
Sofralar eğilmiş dal dal meyveler.

Kapacaktı sanki el uzatsalar
Ya o billur kaplar, taslar, sahanlar
Yok yoktu sofralarda ne ararsan var
Tepsiler elmaştan kadehler yakut
Hiçbir noksan bırakmamış orada yaradan

Hele birde orada var ki huriler
Şu aciz kalemim sizden af diler
Onları görmeyen göz güzelden ne anlasın
Dünyadaki şairlerin kulakları çınlasın

Simsiyah bakışlı o iri gözler
Riyasız lekesiz pürüzsüz yüzler
Kusursuz bedenlerin şahidi izler
O şeffaf tenleri tül tül ipekler gizler

Görmek gerek dostlar yetmiyor sözler
Bir yanda som altından saraylar köşkler
Usta sazandeler besteler meşkler
Bir yanda muhteşem ölümsüz aşklar

Bin renkli sedefli anka kuşları
Yollarda pırlanta parke taşları
Semalarda haktan selam nakşeden izler
Cam göbeği mavisi berrak koylar denizler

Her dekarda yedibin renk yedi katlı sahneler
Sahillerde kum yerine inci taneler
Cennet dedikleri ne imiş meğer
Dünya derde dalga çekmeye değer
İstiyorsanız eğer

Kapıdan ayrılırken nasıl pişmandım
Dünyada boşa geçen yıllara yandım sizi kiskandım
Daha ömrünüz varken henüz yaşarken
Hayatın renklerini palete bir bir serin
Gönül teyyarelerinde güzel eserler verin

Kin ve hasret yarasını sevgilerle bağlayın
Ve şu yeşil pasaportun vizesini sağlayın
Sizin olsun en içten başarı dileklerim
Sınavınız bitince hepinizi beklerim

Neyi Kaybettiğini Hatırla

Yaşadığı yerde hep 'güzel' kalan insanlar, zamanla, isimlerinden çok 'güzellikleriyle' anılır. Biyolojinin ötesindeki güzellikleriyle insana ve hayata yöneldiklerindendir ki, arkalarında, gönül ve zihinlerde ısıtılı bir iz bırakırlar. Bakışlarının, ellerinin, dahası kalblerinin değdiği her bir şey iyileşmeye yüz tutar. Güzeldirler; güzelce yaşar ve güzelliklere vesile olurlar.

Güzel görünmek gibi bir derfleri de yoktur; 'görünmeye' çalışmanın profesyonelce olduğunu düşünüp, bundan fellik fellik kaçarlar. Hayatın oynanacak bir oyun değil, yaşanacak bir imtihan ve gerçeklik olduğuna inanırlar. Başka türlü olmak ellerinde değildir; kalblerinde ne yaşıyorsa, bakışlarından ve dillerinden de o dökülür. Ayak bastıkları toprağı, sokaktaki kediyi, yaralı kuşu, topal leyteğı, aç köpeğı, kalbi kırık yetimi, düşmüş insanı 'kardeşi' görür, acılarını acısı bilir, başkasıyla paylaşmadığı bir huzurun huzur olamayacağını düşünürler. Başkalarına açık kalblerin ve sofraların sahibidirler. Başkasına kapanmakla oburlaşan bencilliğı; insana, kalbe, iyiliğe, güzelliğe, hâsılı yaratılışın gâyesine düşman bir yutucu gibi görürler. Kendilerinden vazgeçtikçe kendileri olurlar. Ama gelin görün ki, şimdilerde, 'güzel insanlar atlarına binip' gitmişler. Şâir öyle diyordu: 'Güzel insanlar güzel atlara binip gittile.r

Bu iç yakıcı deyiş, 'güzel

insan'dan yoksun bir zamandan geçen veya buna yakın döneme karşılık gelen bir tespittir ve bugün için de söylenebilir. Bizi, dolayısıyla yaşadığımız hayatı güzelleştiren 'vasıfların arkalara düştüğünü, başka türlü 'değer'lerin öne çıktığını gösteren bir şey...

Şimdi bu güzel insanlar, niçin ve nasıl atlarına binip gittiler? 'Güzel'in diline yabancılaşarak çirkinleşen insanların arasında bir 'yabancı' olunca ve bu, taşınamaz bir hal alınca mı? Güzel adamı atına bindiren şey, herkesin delirdiğı bir yerde hâlâ selim akla sahip olmak durumu mudur? Güzel bir şey niçin yitilir, insanlar niçin güzel bir şeye dört elle sarılmaz?

Bu soruların cevabı şu olabilir mi: Güzeli taşımak zordur!

'Güzel' kalmak gerçekten zordur; bedel ister. O 'esaslı şey' olabilmek için çok şeyden vazgeçmek gerekir. Bizleri güzelleştiren değerlerin hayatımızdan düşüşü, bazı kazançlar(!) adına görmezden gelinmiş veya üzerinde çok fazla düşünülmemiştir. Atlarına binip giden güzel adamlarla birlikte hayatımızdan çekilen bu değerler, 'geçmiş zaman sesleri' gibi, yine de arada bir kuytularda çınlar. Yüzü 'geçmiş'e dönük, 'değer' bilir 'eski zaman insanları'nın konuşmalarında çınlayan bu kayıplara baktığımızda, kaybettiklerimizin az şey olmadığını görürüz. Ve bunu

fark ettiğimizde, ellerimiz öylece aşağılara düşer. Nasıl bir kayıptan bahsediyoruz? Profesör Saffet Solak Bey, bir konuşmasında bir hâtırasını paylaşmıştı. Bir hâtıra bile ne çok şey anlatıyor: "Tıp fakültesini yeni bitirmiş, pratisyen hekim olarak ilk görev yaptığım yere, Konya'ya bağlı bir beldenin sağlık ocağına gitmiştim. Gençtim, bekârdım. Küçük bir beldeydi gittiğim yer. İlk gece bir eve misafir olmuştum. Tren istasyonunun hemen yanında bir evdi.

Akşam yemeğinden sonra çaylarımız gelmiş, sohbetler edilmişti. Üzerimde yol yorgunluğu, geldiğim yeni yerin yabancılığı vardı. Saatler ilerliyor, ağır bir uyku beni içine çekiyordu. Ev sahibine bir şey de diyemiyordum. Bir müddet daha geçti; yine bir hareket yoktu. Evin büyüğü olan hacıanneye sıkılarak, 'Anneciğim, sizin buralarda kaçta yatılıyor?' dedim. Hacıanne, 'Evlâdım treni bekliyoruz. Az sonra tren gelecek, onu bekliyoruz.' dedi. Merak ettim, tekrar sordum: 'Trenden sizin bir yakınınız mı inecek?'

Hacıanne: 'Hayır evlâdım, beklediğimiz trende bir tanıdığımız yok. Ancak burası uzak bir yer. Trenden buraların yabancısı birileri inebilir. Bu saatte, yakınlarda, ışığı yanan bir ev bulmazsa, sokakta kalır. Buraların yabancısı biri geldiğinde, ışığı yanan bir ev bulsun diye bekliyoruz."

Uzaklarda, karanlığın kuytularında bir yerde, oraların yabancı birine 'ışığı yanan ev' olmak, ne muhteşem bir şeydir! Karanlığı, yabancılığı, üşümüşlüğü çözüveren sıcak bir yuva; gidebileceği bir yeri olmayana çalacak bir kapı; yorgun bir bedene serilmiş bir yatak; aç bir mideye hazırlanmış bir sofranın olmak ne iyileştiricidir! Yolcuya, yabancıya, düşküne, kimsesize, yetime, kırık kalblere yer açmak; 'hiçbir yer' olan ara bir durakta onlara 'bir yer' olmak; yersiz ve yurtsuz kaldıkları için hiçbir yere g i d e m e y e n l e r e dönebilecekleri bir 'adres' olmak ne çok makbule geçer! Üşümüş bir kediye evin içine almak; aç bir köpeğin önüne bir kap yemek bırakmak; yaralı bir kuşun yarasına inceden bir merhem sürmek; hayatın dokunup geçerken acıttığı bir insan kalbinde esastan bir sabır estirmek, hayatı yaşanır kılan ne diri bir güzelliktir!

Konya Ovası'nda, son trenden inen yabancılar için 'ışığı yanan ev'ler yerinde hâlâ duruyor mudur? Yabancılar, yorgun bedenlerini yün yataklarda dinlendirmeye devam ediyorlar mı? Aç bir köpeğin önüne bir kap yemek bırakan kadınlar yaşıyorlar mı? Kuşlara yuva yapan mimarlar sahi şimdi neredeler? Atlarına binip giden güzel insanlara sahip bir medeniyetin yetimleriyiz. Çekip gidenlerin doldurulmamış boşluklarında savrulup duran yoksullarız. Kalabalıkların ortasında, kocaman bir 'yalnızlık'la hemhal 'yabancı'lar gibiyiz. Akrabalarımızın, dostlarımızın,

dahası insan kardeşlerimizin uzağında yalnız başımıza yaşlanıp ölüyoruz. Psikiyatrist ve şâir Kemal Sayar, Özgürlüğün Başdönmesi kitabında, düşmüşlüğüümüzü anlatan ilginç bir anekdot aktarıyordu: 'Bursa'da yaşayan bir arkadaşına Bayburtlu hemşehrisi ziyarete gelmiş, evlerinin önündeki sokakta yürürlerken misafir kişi bir câmiden selâ verildiğini duymuş ve arkadaşına kimin öldüğünü sormuş. Arkadaşım bilmediğini söyleyince, Bayburtlu misafir çok şaşırılmış. Şaşkınlığı, ev sahibinin tanımadığı bir kişinin cenaze namazına gitmek istememesi karşısında daha da büyümüş.' 'Özümüz'den bağımsız soru ve ihtiyaçların kurduğu karmaşada, dört nala koşan atların sürüklediği bir arabada uçuruma giderken, aklımıza ne kendimiz ne de yitkilerimiz geliyor.

Güzel adamlara uzaklığımızda ve gün gün bizi kemiren yoksullukta, çocuksu

oyun ve uğraşlarla oyalanıyoruz. Kalbimizi mânâsız sevdalarda boğdurarak nefessiz bırakmış; 'can'ımızı, soluksuz 'canan'ların arkasında koşturarak yormuşuz. Hayat kalbimize ulaşmıyor, yorgun düşmüş 'can'ımıza bir şey ifade edemiyor.

Neyi kaybettiğimizi hatırlamadan yeniden yola koyulamayız. Şâir, 'Neyi kaybettiğini hatırla!' diyordu. Zira hatırlamamak, kişiyi; kimliğinden, yürüdüğü ve geldiği yeri kuran 'tarih'ten yoksun bırakır. Kendi tarihinin çöktüğü yerde, kişi de kalmaz. Hâfıza kaybını yaşayan hasta için dün, bugün, etrafta dönen çok şey, yani hayat mânâsızlaşıyorsa, neyi kaybettiğini hatırlamayan biri için de bu böyledir. 'Tarih'siz kalmışsanız, yani 'dün'ünüz yoksa, 'yarın'sız kalmış sayılırsınız. 'Dün'süzlüğün ve 'yarın'sızlığın orta yerindeyseniz, 'bugün' diye bir şeyiniz de kalmamış demektir.

13. ÇETMİ'LİLER

Sevgi, Dostluk ve Hoşgörü Günü

Program

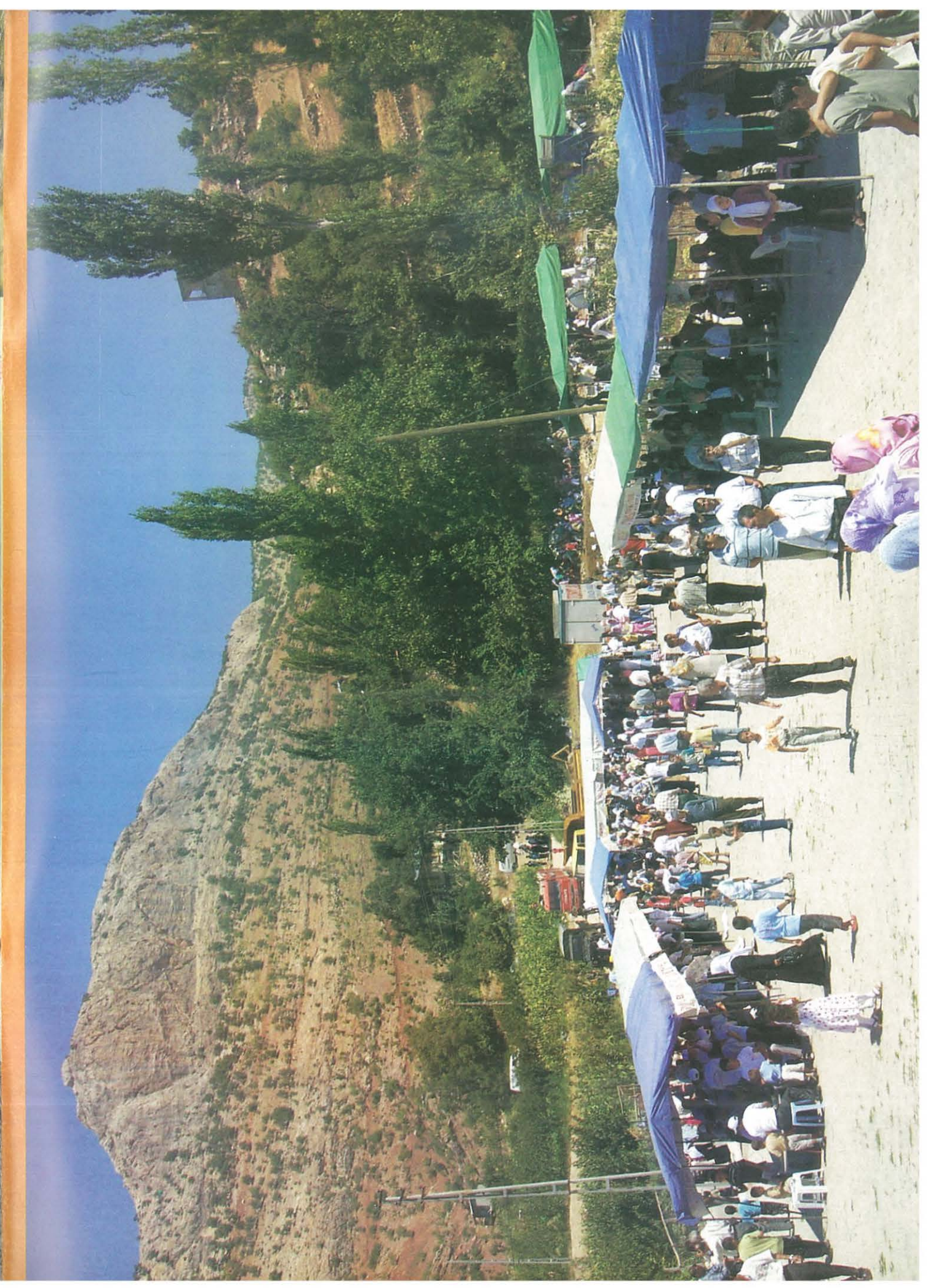
Sünnet Merasimi	09:00 - 14:00
Sıla Yemeği	11:00 - 13:00
Mehteran Yürüyüşü	14:00
Kermes Açılışı	14:00
Yol Açılışları	15:00
Protokol Konuşmaları	20:00
Sanat Gecesi	20:30

Türk Halk Müziği Konseri
Kültür ve Turizm Bakanlığı Solist sanatçıları
Nahide TOKGÖZ
Cengizhan AKAR

Mehmet BALCI
Çetmililer Vakfı Başkanı

Osman ARI
Çetmi Belediye Başkanı

19 Ağustos 2007 Pazar
Çetmi Kasabası Uçurum Harman Konser Alanı
Taşkent / KONYA
Tel: 0(332) 493 30 10 - 20

BOZDAĞ EMLAK

**BOZDAĞ
EMLAK**
TEL: 350 73 18

BOZDAĞ EMLAK

Tel:350 73 18 Gsm:0533 387 14 82

Kalecik Mah. Karahafızlar Sokak No: 29 / B KONYA

Tel: 0.332.350 73 18 0.533.387 14 82

e-mail: bozdag-emlak-konya@hotmail.com